

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

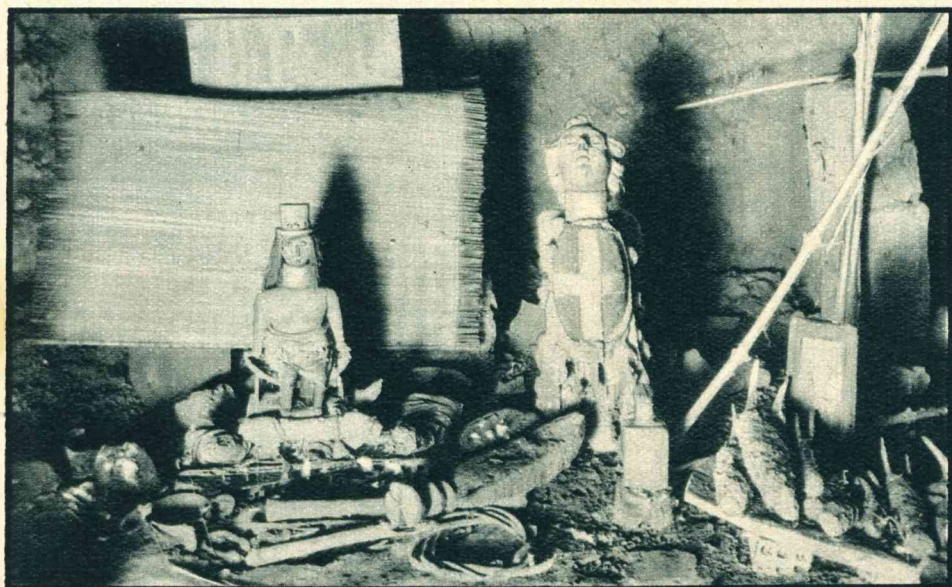
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

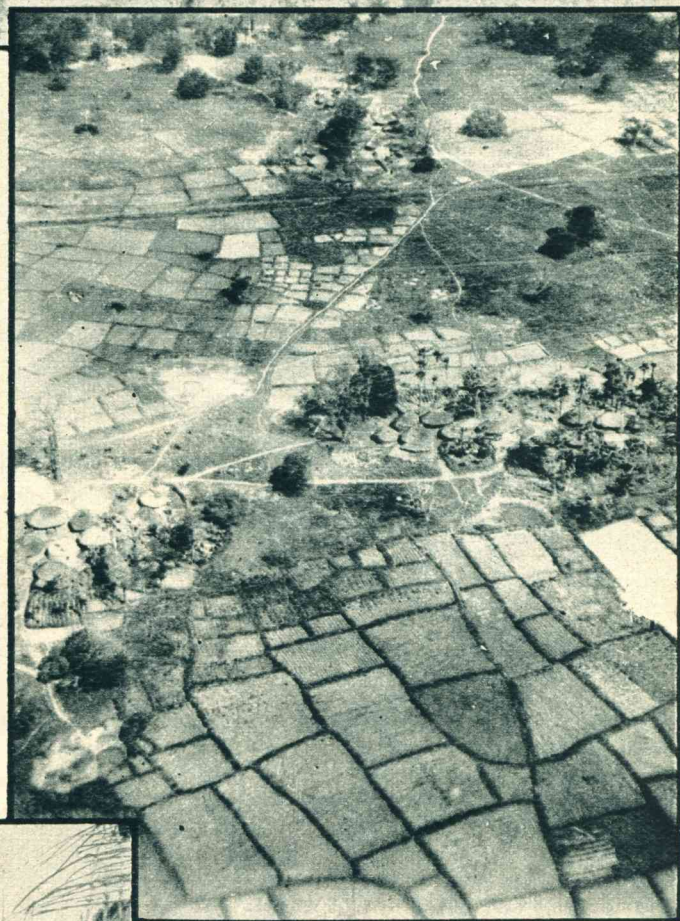
STIJVE BRIES

Zoo wonen de Negers

Hutten der Manhanya-negers. De woonhuizen hebben wanden uit vlechtwerk. Men beschut het vee in de naast de woning gelegen stallen door een ondoordringbare omheining van door-nige takken aan te brengen.

Afgodsbeelden in een Bissagohut. De resten van het offer liggen nog op den grond. Het beeld rechts is afkomstig van een Portugeesche galei. De Bissago's, echte zeeroovers, veroverden eeuwen geleden het Europeesche schip, namen het boegbeeld mee naar hun dorp en vereerden het tot op den huidigen dag.

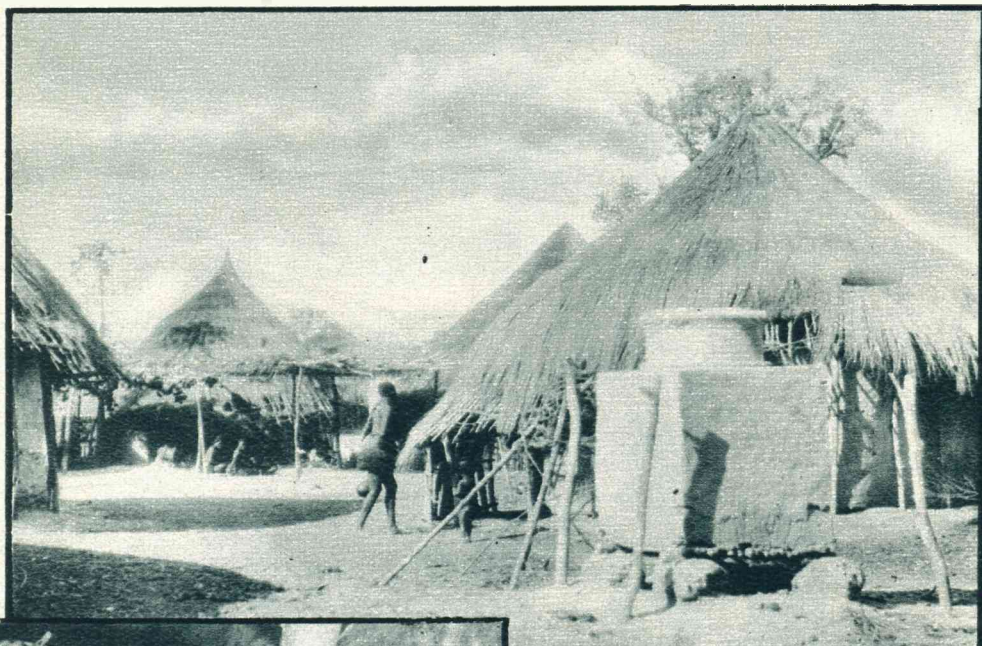

Het Bayottendorp Elia gefotografeerd vanaf een hoogte van 300 Meter. Men onderscheidt op den voorgrond duidelijk de dammen, die de inboorlingen tusschen de rijstvelden hebben aangelegd.

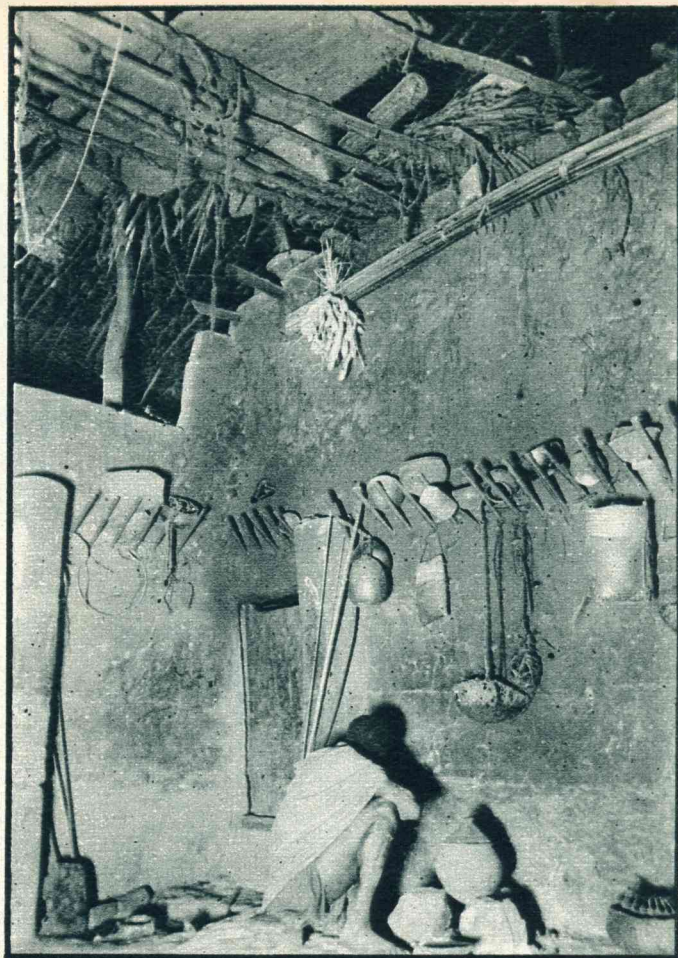

Wanneer de Cunantenneger sterft zonder een meerderjarigen zoon na te laten, wordt zijn huis verwoest. Links en rechts ziet men bedden uit leem.

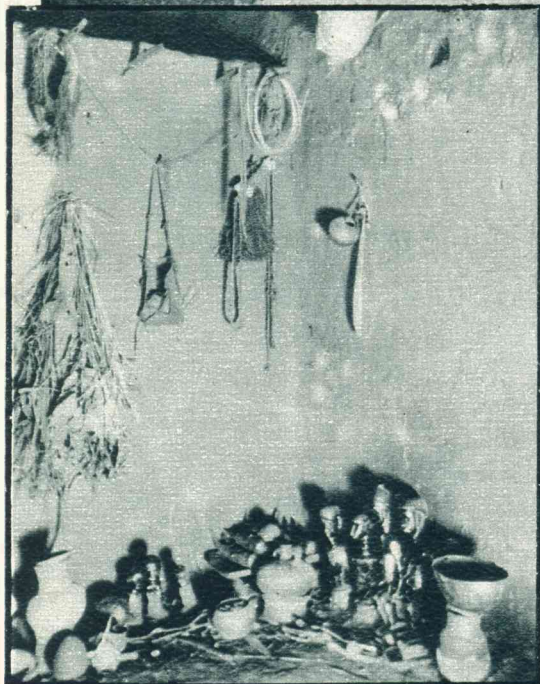
in West-Afrika

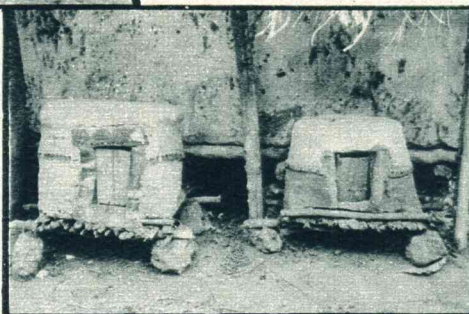
Byogodorp op het eiland Unjokum. Op den voorgrond een bergplaats voor leem.

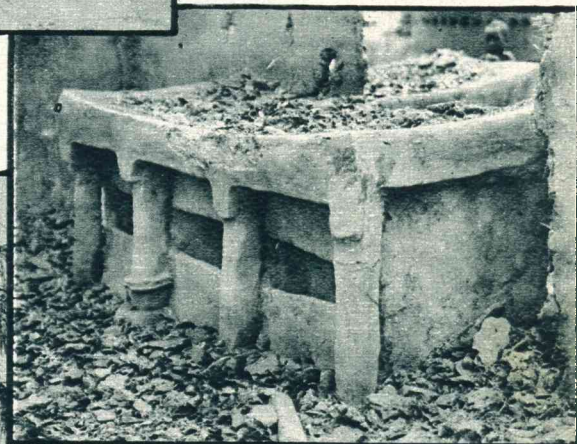
Voorkamer in een Bayotten-huis. Aan de wanden hangt allerlei huisraad en keukengerei.

Poppenhuizen waarmede Byotenkinderen spelen. De Byotennegers zijn zeer ontwikkeld en de kinderen vervaardigen uit klei reeds allerlei speelgoed voor jongere broertjes en zusjes.

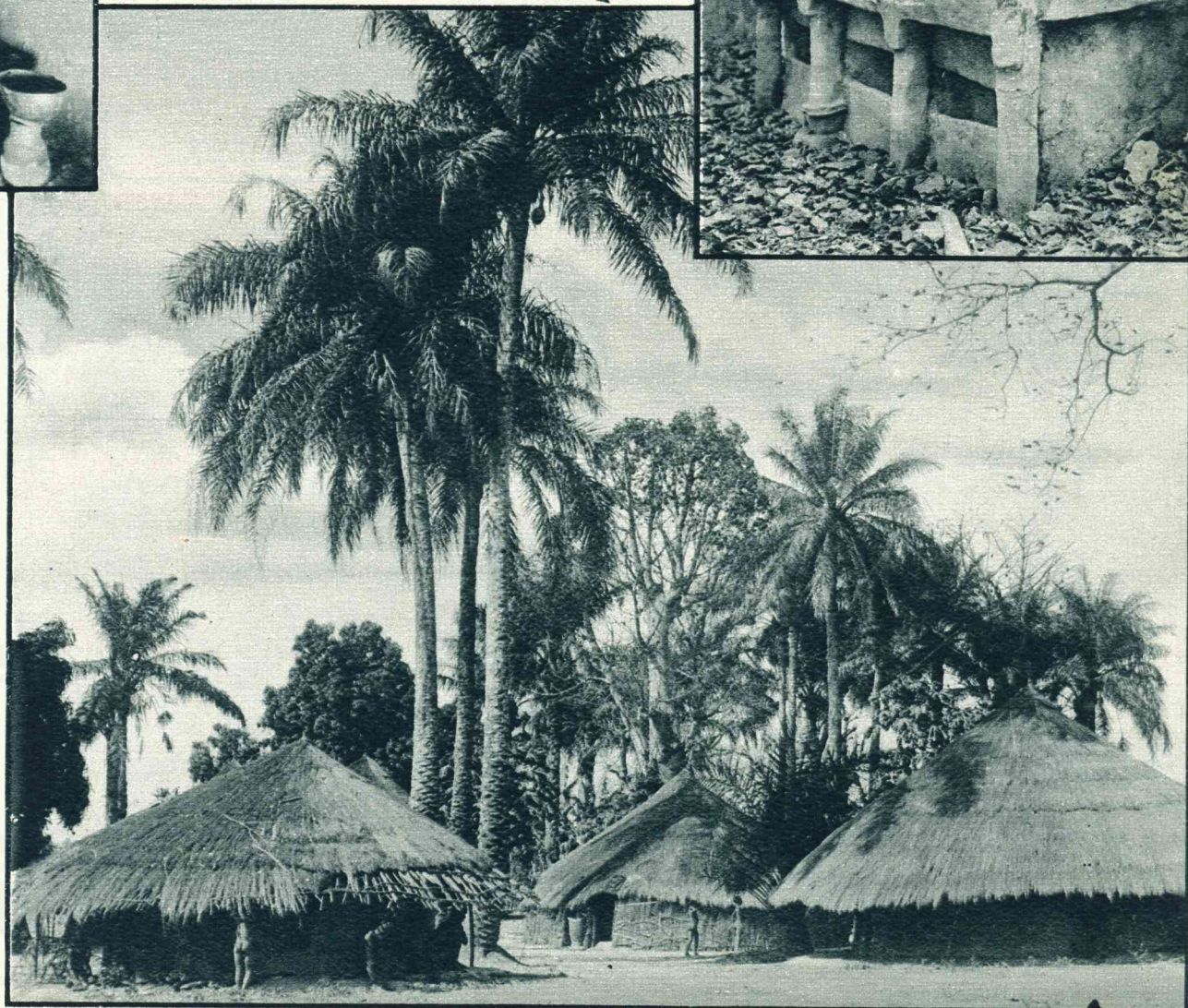
Een uit leem vervaardigd bed in een hut der Cunanten.

Een schilderachtig negerdorp op het eiland Une.

Een graf in een Byogohut. Rondom het graf zijn doodenfiguren geplaatst, welke uit hout zijn gesneden. Men offert hen palmwijn en olie. De kunst deze beelden te vervaardigen is geheel verloren gegaan. De ontdekker schatte hun ouderdom op ten hoogste 150 jaren. De voorwerpen aan den muur schijnen aan de overledenen te hebben toebehoord.

Met verbazing zal de lezer ongetwijfeld de fraaie en unieke foto's bezien, welke door den ontdekker Bernutzik tijdens zijn verblijf op de Bissago-eilanden werden gemaakt van 't inwendige der negerhutten aldaar. Tot nu toe kwamen ons vrijwel uitsluitend opnamen onder de oogen van negerdorpen en negerhutten van buiten af. Deze binnenshuisfoto's laten ons zien hoe eenvoudig en praktisch hun primitieve huisraad is en hoe kunstzinnig vele van hunne gebruiksvoorwerpen zijn vervaardigd. Wel is men hier ver van onze hyper-moderne meubels verwijderd en de gemakken, welke onze woningen geriefelijk maken, zouden hier niet worden gewaardeerd. De wijze waarop de woningen zijn ingericht en gebouwd getuigen van vernuft en praktisch zinn en de oplossing van vele woonproblemen geschiedde doelmatiger dan in sommige wijken van onze moderne steden.

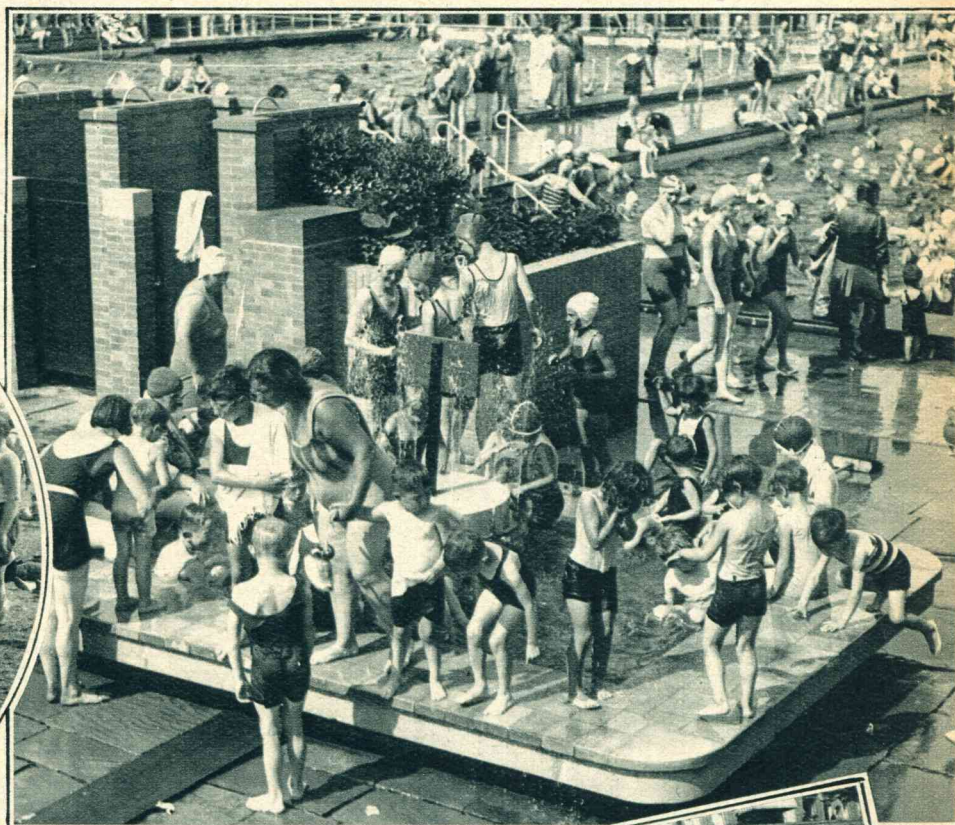

Na de uitwendige verfrischung in het Schinkelbad zoekt de jeugd ook nog inwendige lufenis.

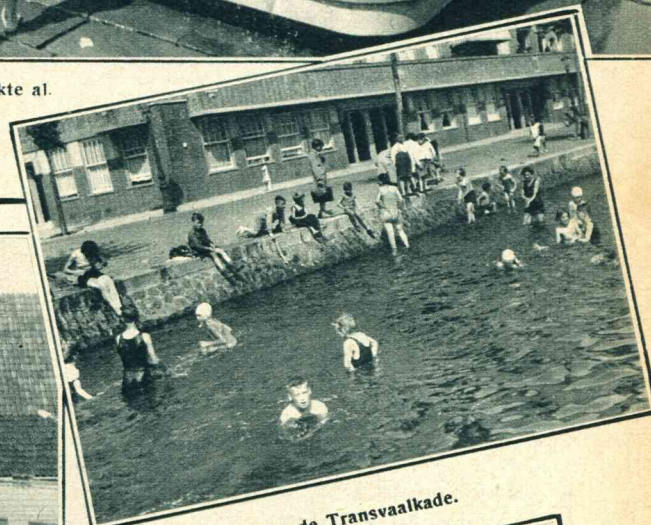
In de rij voor de loketten van het Zuiderbad.

Urentlang genoot men van een zonnebad.

Bij het babybad begint de drukte al.

't Was warm en men zocht het niet ver

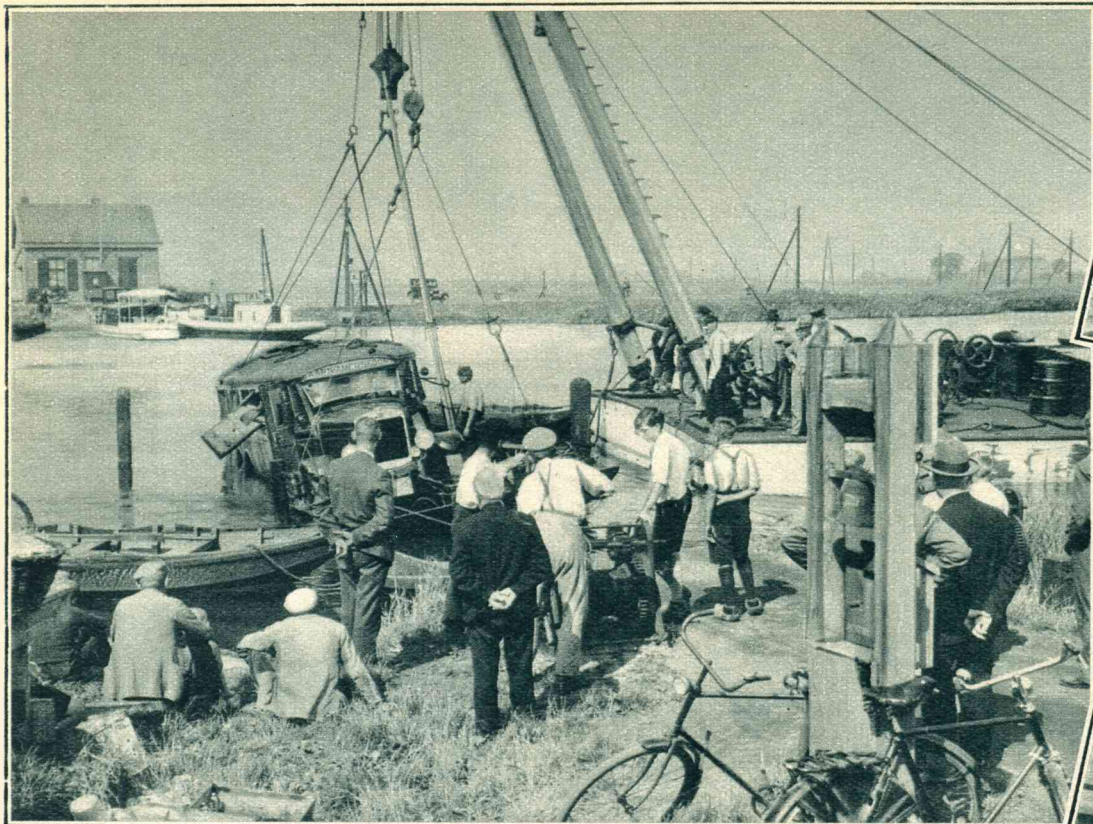

Gemengde baden aan de Transvaalkade.

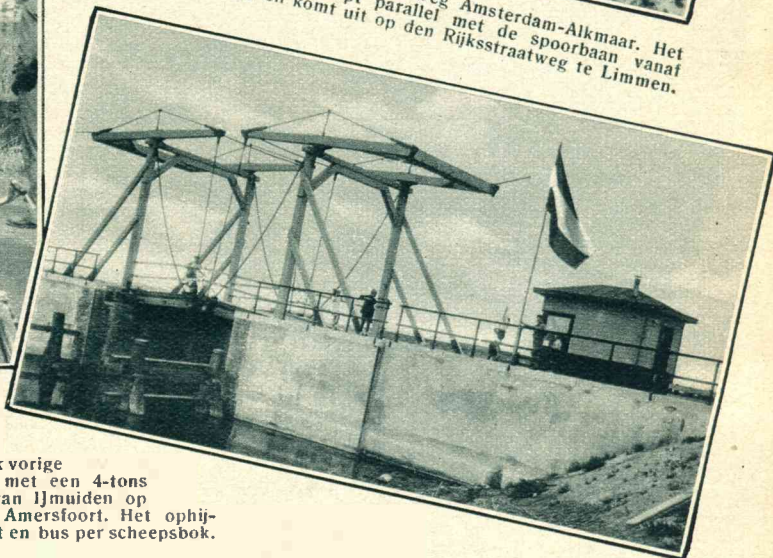

Zelfs de koebeesten wilden baden... maar de boer dacht er anders over.

Aan zwemmen viel in 't damesbad natuurlijk niet te denken.

De aanleg van den primairen weg Amsterdam-Alkmaar. Het primaire gedeelte loopt parallel met de spoorbaan vanaf de Hembrug en komt uit op den Rijksstraatweg te Limmen.

Ter gelegenheid van den tweeden verjaardag der voltooiing van den Wieringermeerpolder wapperde heden vroolijk de driekleur van de Bascule-brug, die toegang geeft tot Slootdorp.

In het Zij-kanaal F van het Noord-zeekanaal zonk vorige week de pont met een 4-tons autobus, die van IJmuiden op weg was naar Amersfoort. Het ophij-schen van pont en bus per scheepsbok.

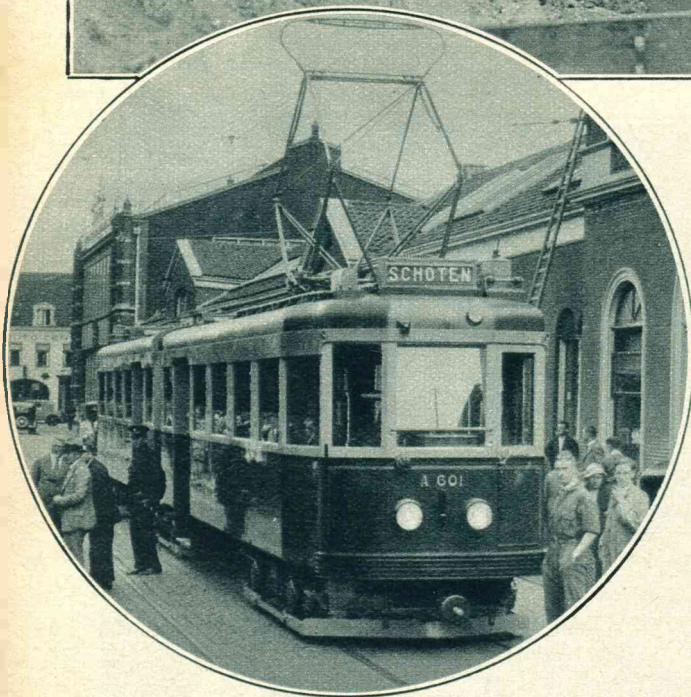
GEMENGD FOTO-NIEUWS

De Beek te Haarlem was een watertje dat oudtijds van de Raaks over de Oude Groenmarkt en de Damstraat naar het Spaarne liep. In de vorige eeuw is het overweld. Nu in de Damstraat eenige huizen gesloopt worden voor de verbreding der straat, is het gewelf weer bloot gekomen, zoodat de oude Beek weer zichtbaar geworden is.

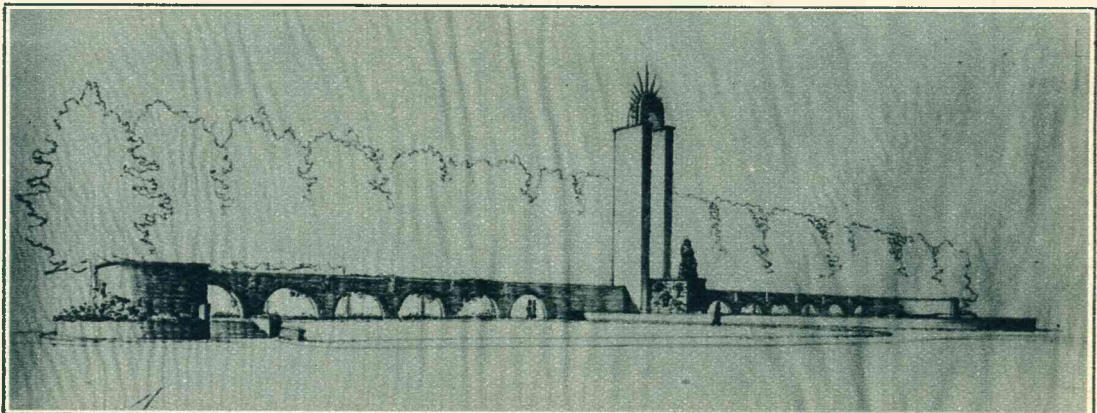

In afwachting van de keurmeesters op de Intern. Hondententoonstelling 21 Aug. j.l. te Apeldoorn gehouden. Eenige fraaie barsois.

Met den eersten der serie van 10 nieuwe harmonica-wagens, door de fa. Beynes aan de N. Z. Holl. Tramwegmij. geleverd, werd begin dezer week te Haarlem proefgereden. Er was veel belangstelling voor den fraaie tramwagen.

Het ontwerp voor een monument ter nagedachtenis van Generaal van Heutz op het Olympia-plein te Amsterdam, door architect Ir. G. Friedhoff gemaakt in samenwerking met den beeldhouwer F. J. van Hall.

„Wat zeg je me daar...?!”

WIE GEEFT MIJ

EEN BAANTJE?

In Duitsland heet deze film „Der Glückszylinder” en deze titel lijkt ons aanmerkelijk minder armoedig dan de Hollandsche. Daar komt nog bij, dat in deze film de hooge hoed een zeer voorname rol speelt, terwijl het zoeken naar een baantje een tamelijk onbelangrijke plaats inneemt. Felix Bressart (want hij is het waarom de film draait) kan iets bijverdienen als figurant in een filmstudio, doch dan moet hij een hoogen hoed hebben. Zoodra hij echter een dergelijke hoofdbedekking gevonden heeft, wordt zij vernield en nu ruilt hij ze om voor een exemplaar dat naast een langs den weg ingedommeld fuifnummer ligt. Het is hem echter veel te klein en het staat hem zoo „gek”, dat de regisseur weigert, hem op de film te laten verschijnen. Door een geheimzinnig briefje in den rand van den hoed verzeilt hij in een cabaret en daar wordt hij zoo getraceerd, dat zijn positieven door elkaar loopen en hij zich geweldig idioot aanstelt. Dat ziet een Amerikaansche filmmagnaat en door diens bemiddeling krijgt hij een „reuze” contract, en tevens het meisje van zijn droomen. Men ziet het: ’t is alles zoo eenvoudig als koffie en ware het niet dat Felix Bressart de allerbelangrijkste rol vervulde, dan... zou de N.V. Remaco te Amsterdam deze film waarschijnlijk nooit hebben uitgebracht.

Het zijn sterke oogen, die de weelde kunnen verdragen!...

De zwaar geladen band-leider

De Londenars wisten óók wel waar ze 't met de overmatige hitte 't best zoeken konden.

UIT ALLE LANDEN

Het nieuwste radiotoestel op de Olympia-expositie te Londen kan ook als „bar” dienst doen.

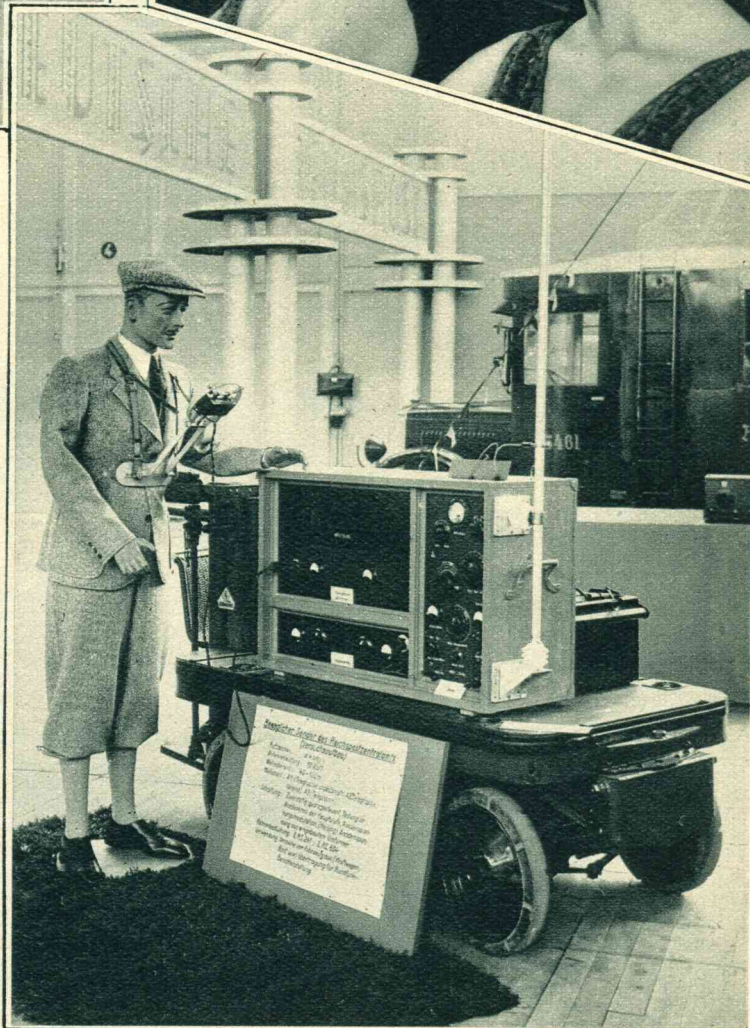

Uit Los Angeles ontvingen we nog deze foto van „miss Willy den Ouden, of Holland,” de kranige zwemster, die de Rotterdamsche eere hoog hield! Het is jammer, dat mevr. Philipse-Braun ziek werd. Gelukkig is zij flink herstellende.

Voor onze dames. — Deze Engelsche jongedame demonstreerde de jongste, stijlvolle haardracht.

Professor Piccard maakte zijn tweeden stratosfeertocht, in gezelschap van ir. Co-sijns. Hij bereikte een hoogte van 16744 M. en goede wetenschappelijke resultaten.

Van de Berlijnsche Radio-tentoonstelling. — Veel belangstelling trok de verplaatsbare zender van de Rijkspostcentrale. — Hij wordt bewaakt door een nagemaakten mensch

OOGSTMAAND

De fijnproever.

Krankzinnig verklaart

DE UITSPRAAK VAN DEN DOKTER

De woning was weelderig gemeubeld. Het was een kille avond — hoewel de kalender al op Mei stond — en er brandde een vuur in het salon. Een rossige gloed viel op de witte tegels en het koperwerk van den haard.

De twee personen, die in het vertrek waren, schenen in een groote spanning te verkeren. Het was, alsof zij ergens naar luisterden.

De dame zat in bevallige houding bij het vuur, in een langen leunstoel. Haar keurig verzorgde vingertoppen hielden luchtig de sigaret vast, waarvan geurig de rook opsteeg in trage blauwe spiralen.

Zij was niet meer jong, maar toch nog bijna jong, en haar uiterlijk was zóó grondig verzorgd, dat zij nog het grootste deel bezat van de charme, waardoor zij tien jaar geleden den man aan haar voeten had gebracht — den man, die nu op een katachtige manier heen en weer liep over het zachte tapijt.

Langen tijd hadden zij gezwegen. Toen hij eindelijk sprak, was het, of hij toegaf aan een lang opgekropte ergernis, die hij nu niet meer kon beheerschen.

„Ik vind, dat die kerel er vervloekt lang over doet,” zei hij.

Mevrouw Anwyl hief langzaam haar zware, witte oogleden omhoog en keek hem een beetje spottend aan. „Ik kan me best begrijpen, dat 't je

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

hindert,” zei ze. „Zoo'n jonge knappe dokter — hij heeft haar op 'n heel bijzondere manier aangekeken, en zij heeft erg lief tegen hem gelachen, al is ze honderdmaal jouw verloofde.”

Hij mompelde iets — als 't aan hem gelegen had, zou hij dien dokter niet genomen hebben — en met zijn voet trapte hij de houtblokken in den haard wat dichter in elkaar.

„Hij zal toch nog niet weg zijn?” sprak de jonge weduwe, na een korte stilte. „Je kon die deur wel op een kier zetten. Maar ik geloof niet, dat hij weg zou gaan zonder ons te waarschuwen.”

„Denk ik ook niet,” beaamde hij werktuiglijk. Maar toch ging hij haar raad opvolgen: hij zette de deur op een kier, en bleef ongeveer een minuut op die plek staan, de gang in glurend, waar alles stil was, en warm, en knus in de uitstraling van het omsluerde elektrische licht.

„Na die uitbarsting van gisteren,” zei hij zacht, „kan hij zich toch moeilijk nog langer verzetten.”

Muriel Anwyl had haar bijna uitgedoofde sigaret weer aangetrokken, en rookte nu met voorzichtige trekjes. „'t Ongelukkigste is altijd,” zei ze, „dat krankzinnigen zoo afschuwelijk geslepen kunnen zijn.”

Hij kwam bij de deur vandaan en trad op haar toe, zacht sprekend, maar met nadruk. „Hoe lang

moet het nog duren? Denk je 't No. 1

Zij keek op en bestudeerde zijn gezicht, dat donker bloosde en zenuwachtig vertrokken stond.

„Ik geloof, dat er nu maar zoetjesaan een eind aan moet komen,” zei ze zacht en onwillig. „Ik denk niet, dat ik 't nog lang zou kunnen volhouden. Zoo'n nacht als ik Woensdag gehad heb... 't is om grijze haren van te krijgen... en daar heb ik heusch nog geen zin in, Hugh!”

„'t Is afschuwelijk,” zei hij. „Groote hemel, wat ben ik een idioot geweest! Bij andere mannen schijnt 't allemaal gesmeerd te gaan — die trouwen om geld, en vinden 't net zoo gewoon, als wanneer ze in een café op een leegen stoel gaan zitten. Maar ik scheen van een ander deeg gebakken te zijn — bij mij moest 't natuurlijk weer mis loopen! Ik moet 't me niet indenken... dat ik mijn hoofd in den strik heb gestoken, dat ik me voor goed gebonden heb precies een week — een kort weekje — voordat ik ontdekte, dat jij, jij die nicht was, waar ze bij inwoonde, die haar verzorgde, en de voorgedij over haar had...!” Hij stond nu met zijn rug naar den haard, en levendige aandoeningen weerspiegelden zich op zijn gezicht.

„Lieve hemel, Hugh — al had je het geweten, dan had 't immers nóg geen verschil kunnen maken? Een arme officier... en een arme officiers-weduwe! Al was je zoo vrij geweest als een vogeltje in de lucht, toen we elkaar weer ontmoetten,

dan had er nog niets kunnen gebeuren — niets!"

"Alles had er kunnen gebeuren," zei hij met een dikke stem, "als ik niet zoo'n ezel was geweest... Ik heb 't bijna direct gemerkt, toen je me op zoo'n eigenaardige manier feliciteerde, dat er iets niet in orde was... iets, dat je bang maakte..."

Zij haalde weemoedig de schouders op, en gooide haar sigaret in het vuur, dat haar profiel en de randen van haar kapsel vergulddes. "Ik heb geprobeerd, je te waarschuwen... meer dan eens... maar 't was zoo moeilijk! 't Was toen nog niet zoo erg. En ik dorst niet... duidelijk te zijn, dat begrijp je wel, is 't niet?"

"Natuurlijk begrijp ik dat, lieveling... je bent altijd zoo gevoelig geweest, en zoo kiesch..." Even boog hij zich over haar heen, en zijn donkere oogen keken peinzend in de hare. Toen hoorden zij, in de stilte, een deur opengaan, en in de verte een stem spreken. "Wat ben je van plan... ik bedoel, welke maatregelen wil je nemen, als hij nog weigert?" vroeg hij, op een heel anderen toon.

"Hem afdanken. Een anderen dokter nemen," antwoordde zij, bijna fluisterend.

Snel ging Hugh Pallant naar de deur, en hij trok die wijd open voor den man, die door de gang naderde. "Komt u binnen, dokter Ullathorne," zei hij met een stem, waaruit de groote bezorgdheid klonk, die bij het geval paste.

Dr. Ullathorne kwam binnen. Hij was een lange man, met breede, een ietsje gebogen schouders. Zijn haar was zwart en maakte kleine ringetjes op zijn breede blanke voorhoofd. Zijn gezicht was nogal breed en kort, zijn oogen stonden diep, waardoor hij wel wat leek op de portretten van Napoleon Bonaparte. Hij kwam zwijsend de kamer binnen, en met een vluggen blik keek hij naar de vrouw en den man, die op zijn uitspraak wachtten.

Mevrouw Anwyl wees hem een stoel, met een vinger, die ietwat beefde. De dokter nam den stoel, en ging zitten, nog steeds zonder te spreken.

Pallant die intusschen weer onrustig heen en weer had gelopen, kwam voor hem staan, en ongeduldig kneep hij achter zijn rug de handen in elkaar. Het licht viel juist op zijn met zorg gerangschikte haren, en het zwijsende orakel merkte op, hoe dun dat haar op de kruin begon te worden.

Mevrouw Anwyl zat voorover gebogen, met haar armen over haar knieën, en zij staarde in het vuur. Zij sprak zonder op of om te kijken. "U moet een beetje medelijden hebben met den angst van een verloofde, wiens heele toekomst van uw uitspraak afhangt, dokter Ullathorne."

"Ik zal aan de bezorgdheid van kapitein Pallant aanstonds een einde maken. Ik heb over het geval geen andere meening gekregen. Mijns inziens is juffrouw Esdaille volstrekt niet krankzinnig."

Een oogenblik was er stilte, zoo diep, dat dokter Ullathorne zich onwillekeurig bezig ging houden met het lezen van de gedachten der anderen. Toen viel Pallant uit:

"Maar vertelt u me dan eens — als die arme Daphne niet waanzinnig is, wat heeft ze dan? Is 't geneeslijk?"

"Juffrouw Esdaille heeft niets dan een zenuw-aandoening," zei de dokter, langzaam en kalm sprekend. "Zij is ernstig overspannen, en vertoont neiging tot acute zwaarmoedigheid. Die afwijking is zeer zeker te genezen — als de juiste maatregelen genomen worden."

Mevrouw Anwyl, die volkomen roerloos was blijven zitten, keerde zich nu om, en keek den dokter aan.

"De juiste maatregelen? Wat beschouwt u als de juiste maatregelen?" zei ze met een droevig gezicht.

"Juffrouw Esdaille moest een einde maken aan haar verlovings — en ze moest een andere huisgenoot kiezen," zei de dokter vierkant.

"Wel alle..." begon Pallant, maar hij zweeg opeens weer.

"Ja? U wou zeggen...?" Dokter Ullathorne stond op en keek hem aan, wachtend of hij door zou spreken.

Pallant echter gooide het nu over een anderen boeg. "En denkt u, dat juffrouw Esdaille daarin toe zou stemmen? Denkt u, dat ze mij op zou willen geven — dat zij zich af zou wenden van een bloedverwante, die haar eigen leven heeft opgeofferd, om haar gelukkig te maken... en die totaal zonder inkomsten zou blijven, als ze aan den dijk werd gezet?"

"Neen," zei dokter Ullathorne, "ik geloof niet,

dat juffrouw Esdaille dat doen zou. Ik ben eigenlijk wel zeker, dat ze niet zou willen doen, of liever, niet zou kunnen doen, wat ik haar aanraad. Het zou van den anderen kant moeten komen. U en mevrouw Anwyl zouden moeten bedanken voor uw... post..."

Muriel stond op, zoodat zij nu alle drie stonden. Zij hield het hoofd even gebogen, en keek neer op de teere handen, die zij losje in elkaar hield.

"Dus u denkt," zei ze liefdallig, "dat ik mijn arme Daphne niet gelukkig heb gemaakt? Bedoelt u, dat zij haar geestelijk evenwicht weer terug zou kunnen vinden, als ik er niet was? Dat iemand anders zou kunnen slagen, waar ik gefaald heb? En u denkt ook, dat ze den man moet opgeven, dien ze liefheeft? Als u zulke afdoende maatregelen voorstelt, hebt u zeker al een candidaat voor die positie op 't oog! Een man zou natuurlijk voor den verloofde en de voorgesde tegelijk in de plaats kunnen treden. U hebt een heel lang gesprek gevoerd met juffrouw Esdaille. Zou ik mogen weten, of u haar een bepaald voorstel in dien zin gedaan hebt?"

Ze keek hem aan met peinzende, gevoelige oogen. Mark Ullathorne begreep zeer goed, wat zij zeggen wilde, en al keek hij haar recht aan, hij voelde toch, dat hij al zijn zelfbeheersching noodig zou hebben, om niets van zijn gevoelens te laten blijken.

"Ik heb mijn patiënt nog geenerlei voorstel voor de toekomst gedaan," antwoordde hij eenvoudig. "In ieder geval geen huwelijksvoorstel. Het zal wel een heelen tijd duren, voor zij in staat is, aan zulke dingen te denken."

Mevrouw Anwyl wendde zich weer naar den haard, en zette een voet met een satijnen schoentje op het koperen hekje. "U begrijpt waarschijnlijk wel, dat uw uitlating van zooeven een beschuldiging tegen mij beteekent?" zei ze, bijna verontschuldigend. "U zegt, dat er maar één ding noodig is, om Daphne weer gezond te maken; hebt u misschien niet gevoeld, hoe kwetsend zoo'n insinuatie voor mij is?"

"Het spijt mij zeer, dat ik iemand moet kwetsen, maar ik acht me verplicht, alleen om het belang van mijn patiënt te denken. U hebt zelf gezegd, dat zij u in haar eersten aanval te lijf is gegaan. Den tweeden keer scheelde het maar weinig, of zij had zichzelf iets aangedaan, maar dat kwam door iets, dat u tegen haar gezegd had. Daar kan ik alleen deze gevolgtrekking uit maken, dat u een prikkelenden invloed op mijn patiënt uitoefent, en zulke invloeden moeten worden uitgeschakeld, als er van beterschap sprake wil zijn."

Er kwam een heel flauw lachje aan de hoeken van Muriel's mond. "In dat geval verwondert 't me, dat u niet aanraadt, haar onder geneeskundig toezicht te stellen, zooals ik al heb voorgesteld. Maar ik geloof, dat ik doorzie, welke redenen u daarvoor hebt — en voor de rest van uw advies óók. Ik ben niet heelemaal onnoozel, als u schijnt te denken, dat ik ben. Ik weet maar al te goed, dat er ten opzichte van mijn arme Daphne nog aan iets anders gedacht moet worden dan aan gezondheid alleen. Het is mijn plicht, haar te beschermen tegen avonturiers en valsche vrienden... daar zijn er bij, die haar heel graag in hun macht zouden hebben, krankzinnig of niet — als ze haar geld maar meebrengt. Juist omdat ik weet, dat zij niet normaal van geest is, moet ik haar beschermen tegen fortuinzoekers."

Bij die vrij duidelijke beschuldiging verloor hij zijn zelfbeheersching.

"Weet u wel zeker, dat u daarin tot nu toe geslaagd bent?" liet hij zich onvoorzichtig ontvallen.

"Heelemaal zeker weet ik het niet," gaf zij onmiddellijk ten antwoord. "Om heelemaal zeker te zijn, zal ik misschien moeten veranderen van dokter."

Ullathorne maakte een spottende buiging; zijn blik ging van haar naar den officier, die het ergste van den strijd aan een dame overliet, en naar een schilderij stond te kijken. "Ik geloof niet, mevrouw, dat u een anderen dokter voor juffrouw Esdaille zult kunnen kiezen, zoolang zij niet ontoerekenbaar is verklaard. Dat wil zeggen, niet zonder toestemming van de patiënt zelf. Maar als u een specialist wenschte te raadplegen, ben ik volkomen bereid, consult te houden met een dokter, dien u kiest."

Mevrouw Anwyl kneep de oogen half dicht. "Ik zou zoo zeggen, dat we op die manier alleen maar geld in 't water zouden gooien," sprak ze.

"U zoudt natuurlijk met hem gaan praten, vóór hij de patiënt gezien had — wat hierop neerkomt, dat hij door uw oogen zou kijken."

"In ieder geval zou u ook wel zorgen, dat u hem gesproken had, vóór hij juffrouw Esdaille onbezocht," kaatste dokter Ullathorne terug. "Dat zou minstens opwegen tegen alles, wat ik zeggen kon."

Met een zucht schudde zij het hoofd. "Ik zou in zoo'n strijd tegen u moeten verliezen," zei ze met een zachte, berustende stem. "Maar in ieder geval — er moet iets gebeuren. Of zij genezen kan of niet, juffrouw Esdaille verkeert in een zeer ernstigen toestand. Welke behandeling zou u voorstellen — afgezien van uw wensch, dat ik mijn positie opgeef?"

"Ik heb u al gezegd, wat ik 't beste vind: dat u een hersen-specialist raadpleegt. Ik heb vanavond nog meer te doen, dus zal ik zoo vrij zijn, u alleen te laten. Dan kunt u over mijn voorstellen nadenken. Ik zal morgen terugkomen, in den loop van den middag."

Hij maakte een buiging voor de dame en vertrok toen onmiddellijk. Toen de deur achter hem dicht was, hief Muriel Anwyl de armen omhoog, in een gebaar van machteloos verzet.

"Zie je, hoe die man ons in zijn macht heeft? 't Is waar, wat hij zegt: ik kan haar geen anderen dokter geven tegen haar zin, zoolang ze niet krankzinnig verklaard is! Ik kan zelfs geen chèque voor haar teekenen, en sinds die man om haar heen draait, is ze achterdochtig, als ik haar om geld vraag! Hij lacht me in mijn gezicht uit! Hij weet, dat hij de macht in handen heeft. Misschien heeft hij haar wel gehypnotiseerd of zoo iets... hij heeft haar totaal in zijn macht weten te krijgen. Als we niet gauw iets doen, trouwt hij met haar, vóór we weten, waar we aan toe zijn!"

"En je hebt jezelf juist opgeofferd, om dat te voorkomen!"

Met een stukje kant, niet veel grooter dan haar hand, veegde zij zich zachtjes over de oogen. "O Hugh, het is zoo hard, zoo verkeerd beoordeeld te worden — te worden beleedigd en bespot, zooals die vlegel 't mij zooeven gedaan heeft! Hij denkt zeker, dat hij me zoo hard beleedigen kan, dat ik den strijd opgeef! Als ik naga, wat 'n kans we in onze handen hebben — één uit tienduizend! Als ik naga, wat 'n ontwaken het voor dat arme kind zou zijn, als ze ooit weer tot haar volle verstand kwam, en dan ontdekte, dat ze getrouwd was om haar geld, terwijl ze niet wist, wat ze deed!"

De donkerbruine oogen van Pallant toonden woede. "Ik zou alleen wel eens willen weten, wat we doen kunnen..."

"We kunnen haar uit de voeten maken — dat is de eenige weg. We zouden haar kunnen voorstellen, een dagje naar Windsor te gaan of zooiets, en haar dan in de Riviéra-express smokkelen — die stopt niet vóór Exeter. We moeten iets bedenken, er iets op vinden! Weet jij wat beters?"

"Ik moet er niet aan denken," mompelde hij, "dat zoo'n meisje, zoo'n arm ziek schepsel, al dat geld heeft, waar ze niets mee doen kan... En wat konden wij al niet doen, jij en ik, als we er de helft maar van hadden!"

Zij had zich naar den schoorsteenmantel gekeerd, en liet daar haar ellebogen op leunen; haar zakdoekje hield ze voor de oogen. In die houding kwam de schoonheid van haar bevallige figuur op het voordeelst uit. Pallant kwam langzaam van achteren naderbij, met knorrige, trotsche oogen. Plotseling sloeg hij een krachtigen arm om haar heen, en met de andere hand trok hij haar naar zich toe. Zij verzette zich maar zwakjes. Hij begon tegen haar te spreken in zachte, afgebroken zinnen, terwijl hij haar hoofd tegen zijn schouder aangedrukt hield.

De kamerdeur, die bij het vertrek van den dokter op een kiertje was blijven staan, ging langzaam wat wijder open. Er stond een meisje op den drempel.

Wat haar uiterlijk betreft, was zij van dat eigenaardige type, waarover de mannen het nooit eens zijn. Was zij knap, of was zij het niet? Was zij aantrekkelijk of niet? Haar hals was lang, het smalle gezichtje was mager, haar gezicht had een matte, roomachtige tint. De groote oogen met de zware oogleden stonden geheimzinnig. Haar mond was zacht en rood, het donkerbruine, glanslooze haar viel langs de bleeke wangen, en wierp zwakke schaduwen op het teere ovaal.

Een minuut bleef zij zoo staan, en haar blik bleef gevestigd op de twee figuren bij den haard —

Muriel, haar raadgeefster en vertrouweling; en Pallant, haar verloofde, die de vrouw dwingend vasthield. Het was een zeer romantisch groepje, al vertoonde de figuur van den held reeds sporen van zwaarlijvigheid.

Daphne keek zwijsend, en wendde zich toen om. Haar lippen vertrokken zich tot een eigenaardig, peinzend glimlachje, toen zij langzaam terugliep door de gang.

Toen zij een groote, weelderig gemubileerde slaapkamer binnentrad, keerde een verpleegster in uniform, die bezig was met opruimen, haar een allesbehalve vriendelijk gezicht toe.

„Nu al terug? Ik dacht, dat u nog wel een uurtje in 't salon zou blijven zitten, dan kon ik hier een beetje luchten!” zei ze scherp.

„Ja, dat heb ik al gedacht... maar ik ben zoo onrustig... zoo onrustig! Ik wil graag uit, zuster! Geef u me even mijn kleeren, en laat u me uitgaan, zuster!”

„Uitgaan? 's Avonds om acht uur, met zoo'n jurk aan? En je bent vanmiddag pas twee uur in den auto uitgeweest, met mevrouw Anwyl! Ga maar weer gauw naar 't salon — dan ben je

een brave meid. De kapitein is er ook. Misschien wil hij wel een spelletje met je kaarten, of zoo...”

Daphne haalde de schouders op. Zij ging naar haar toilettafel, bleef er vóór staan en bekeek zichzelf in den spiegel, terwijl de verpleegster de matras omkeerde van het bed, waarop zij juist had liggen rusten. Het meisje scheen haar eigen spiegelbeeld van alle kanten te willen bestudeeren. Toen hief zij langzaam haar beide handen op, en ging met de vingers van de ééne hand langs de andere, tot zij den ring vond, aan den ringvinger van haar linkerhand. Zij trok er den ring af, en liep toen, schijnbaar zonder bedoeling, naar het raam. Dat had de verpleegster wijd opengezet, en er beneden golfde het rumoerige verkeer van Westminster.

Zonder dat haar cipierster het bemerkte, slingerde zij het sieraad naar buiten, de straat op.

HOOFDSTUK II. — DE GELIJKENIS

Mark Ullathorne liep door de straten, op weg naar huis, met saamgetrokken wenkbrauwen en stormachtige gedachten. Wat moest hij doen?

Daphne Esdaille was niet waanzinnig; maar hij wist heel goed, dat zij het wel gauw worden zou,

als zij voort bleef leven in haar tegenwoordige onhoudbare positie.

Zij was niet sterk, noch naar het lichaam, noch naar den geest. Maar juist die aandoenlijke hulpeloosheid scheen het hart van den jongen dokter geraakt te hebben. Zij werd als een ontoerekenbare behandeld, zij werd beetgenomen en geëxploiteerd — door twee menschen. Muriel Anwyl wist heel goed, waar zij heen wou. Met afschuwelijke nauwkeurigheid was het heele plan opgezet en werd het uitgevoerd. Muriel was erfgename van Daphne's fortuin. Als het ongelukkige meisje krankzinnig verklaard werd, kon Muriel haar keurig gemanicuurde vingers in de geldzakken steken, zoo diep ze wou. Zoo groot echter was het talent van Muriel, zoo koppig en voorzichtig zette ze haar plannen door, dat niet alleen Daphne zelf, maar ook kapitein Pallant geloofden in haar lief-talligheid en in haar toewijding jegens haar jonge nicht.

De tweede, de man — die was dom; dom, inhalig en brutaal. Muriel had hem eenvoudig als werktuig gebruikt, om haar eigen doel te bereiken. Zij kon zonder moeite de meeste mannen naar haar hand zetten. Juist om die reden had zij, om het geval van haar nicht te behandelen, een jongen, ongetrouwen dokter gekozen. Ongelukkig echter voor haar behoorde Ullathorne tot de uitzonderingen. Hem kon zij niet inpalmen en naar haar zin kneden. Al heel spoedig begon zij te merken, dat hij haar doorzag.

Dit kwam de mooie weduwe buitengewoon lastig uit. Het gaf haar slachtoffer een nieuwe kans, om te ontsnappen. Zelf moest zij weer des te voorzigtiger te werk gaan — en onderwijl verzamelde Daphne nieuwe krachten. De dokter kreeg invloed op haar: zij werd kalmer, redelijker.

Op die wandeling naar huis zei dokter Ullathorne bij zichzelf: als juffrouw Esdaille dat ellendige geld niet had bezeten, zou hij haar hebben overgehaald, eenvoudig te vluchten en onmiddellijk met hem te trouwen. Als zij zich op haar gemak gevoelde, en haar geen schrik werd aangejaagd, zou ze heel gauw volkomen genezen zijn — dat wist hij zeker. Hij zou al zijn zorg aan haar wijden — hij zou haar een kalm, genoeglijk leven verschaffen. Als zij een eigen gelukkig tehuis had en een echtgenoot, die haar beminde, zou zij opbloeien tot een sterkere, een echttere vrouw.

Maar in de bestaande omstandigheden kon daar geen kwestie van zijn. Mevrouw Anwyl zou alle mogelijk verzet plegen, door te spreken van onredelijken invloed, door te verklaren, dat 't meisje niet aansprakelijk geacht kon worden voor haar eigen daden, en hem ervan te beschuldigen, dat hij alleen haar fortuin najoeg.

Uit het gesprek van dezen avond had hij duidelijk begrepen, dat Muriel niet van plan was, het meisje nu, ter elfder ure, te laten ontsnappen, na al die weken van ijverig pogen. Als hij het geval niet verder wilde behandelen, zou zij een dokter zien te vinden, die zich beter voegde naar haar wil. Maar hoe kon hij de behandeling voortzetten, als zijn adviezen ronduit aan baatzuchtige bedoelingen werden toegeschreven?

Zijn gezicht stond somber, toen hij de deur opensloot van zijn kleine huisje aan den Grosvenorweg, bij den oever der traag voortstroomende rivier.

Een tamelijk oude vrouw, die er schrander en net uitzag, kwam aanstonds de trap op uit het sousterrain.

(Wordt voortgezet)

In 't schemerlicht.

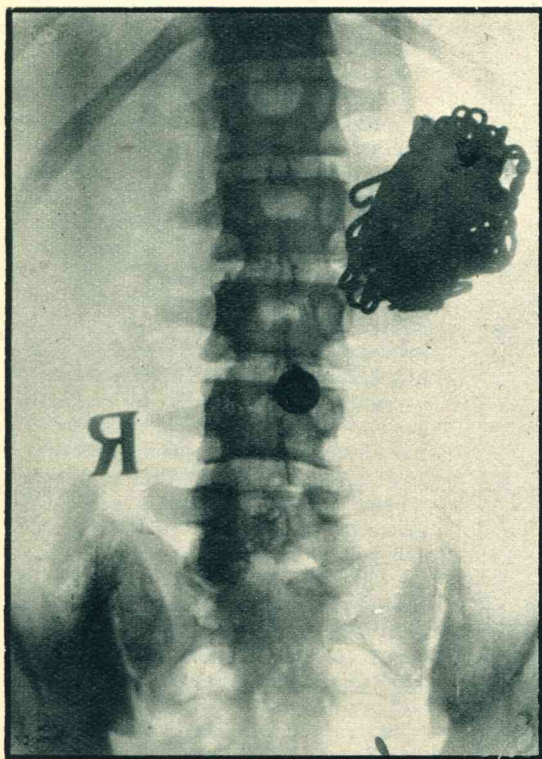
Laatste Wonderen der X-stralen

door Bennett Lincoln

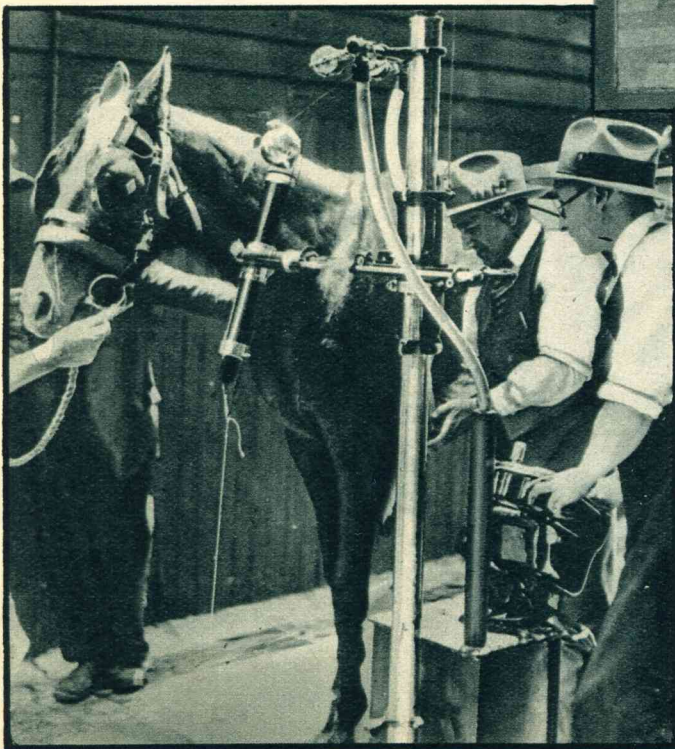
De wetenschap heeft de X-stralen om zoo te zeggen bij ons in huis gebracht. Twee jaar geleden dacht de gewone burger bij het woord X-stralen alleen aan een machine, die de dokters gebruiken, om vreemde voorwerpen in het lichaam te ontdekken, of de plek waar een stuk gebeente gebroken was. Iets bijna bovennatuurlijks, waar een gewoon mensch niet bij kon.

Nu echter zijn de X-stralen, en hun broertjes, de kosmische-, gamma- en ultra-violetten stralen, ons dagelijksch leven binnengetrokken en worden ze gebruikt in industrieën, die er twee jaar geleden nog bang voor waren.

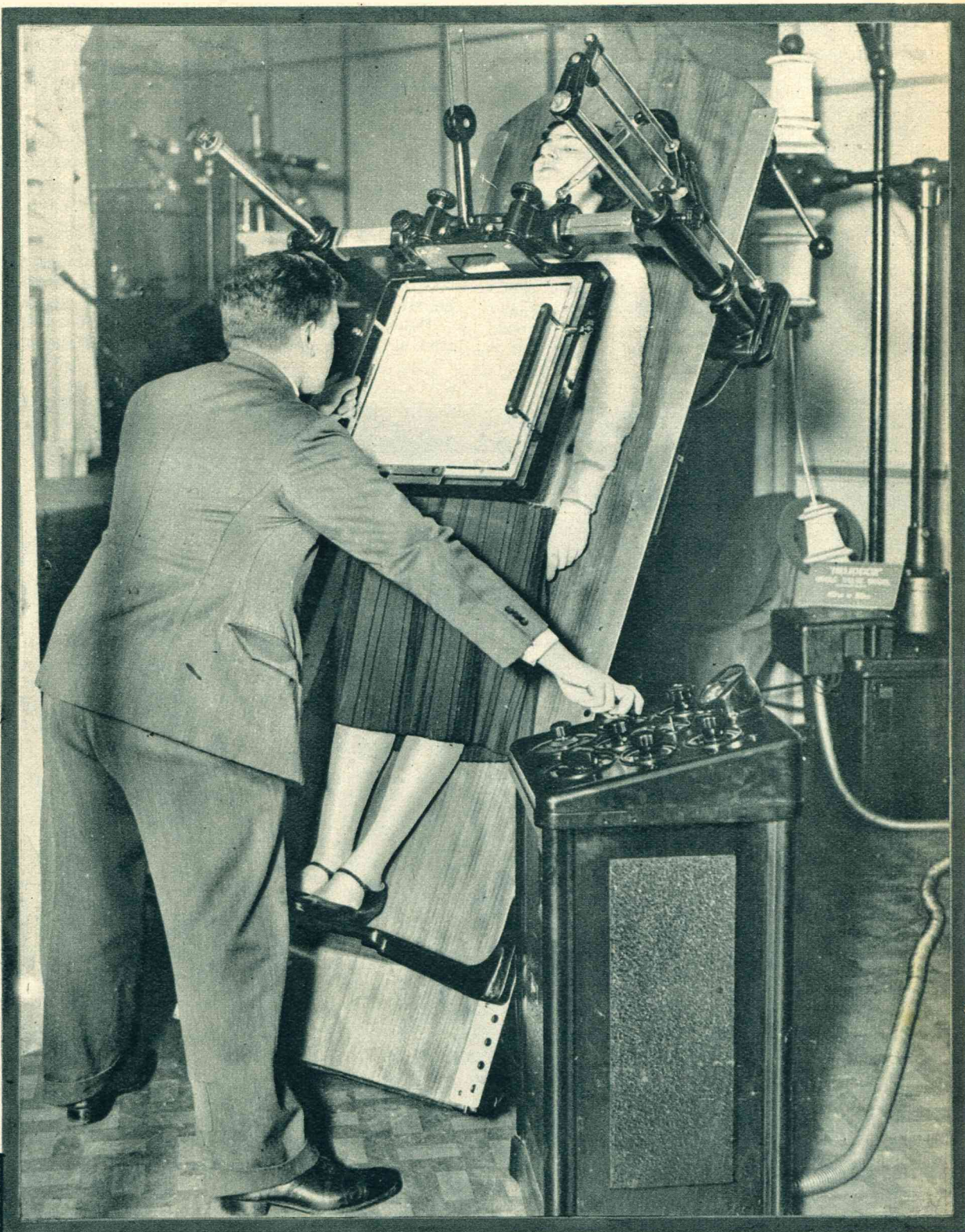
Een Duitsch geleerde, professor Wilhelm Konrad Röntgen, ontdekte de X-stralen in zijn stoffige laboratorium, 37 jaar geleden. Heelemaal toevallig. Zijn scherpe oogen tintelden, toen hij een vreemden lichtglans zag opschieten uit barium-zouten.

Wat de X-stralen laten zien: een Röntgen-foto van de maag van een mensch, met de ingeslikte voorwerpen, de oorzaak der stoornissen en ziekteverschijnselen.

Een beroemd Fransch renpaard wordt met X-stralen onderzocht om te zien, of het in alle opzichten fit is voor de komende rennen.

Een Röntgen-foto-atelier ziet er anders uit dan het atelier van een „gewonen“ fotograaf. De patiënt neemt plaats op een soort tafel, die in alle richtingen bewogen kan worden; een druk op den schakelaar, en de foto is genomen.

Hij kon uit den aard of den oorsprong dier straling geen wijs worden — heeft er nooit méér van geweten — en noemde ze daarom X-stralen. Hij wist alleen, dat het lichtstralen waren van een zeer korte golflengte, die gehoorzaamden aan de wetten der electro-magnetische straling.

De geleerden echter hebben sindsdien massa's proeven genomen, om het verschijnsel nader te leeren kennen, en daardoor zijn de geheimzinnige stralen doorgedrongen in het min of meer gewone leven.

Röntgen zou zich bijvoorbeeld hebben omgekeerd in zijn graf, als hij gezien had, dat er 12 Januari 1932 een X-stralen-machine in een rechtszaal

stond. Met behulp van dat apparaat werd voor den rechter aangetoond, dat de neger Nathan Raymond een makelaars-handteekening van een chèque had uitgewischt, door chemische middelen, om er zijn eigen handteekening voor in de plaats te zetten.

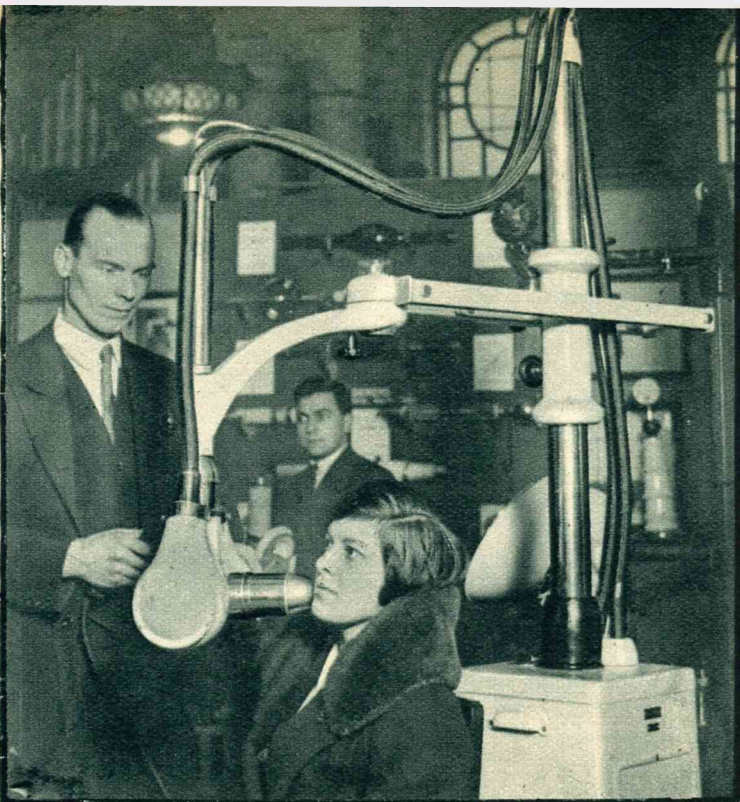
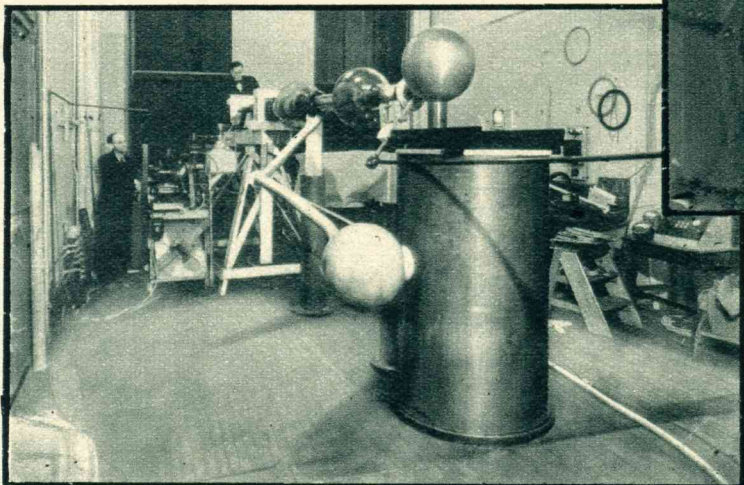
Er zijn voorbeelden van practisch gebruik der X-stralen, afgezien van de geneeskunde, op rijtjes aan te halen. Het is heusch tegenwoordig geen toer meer, een naald in een hooiberg te zoeken — met X-stralen lukt dit in een paar minuten! Dit bedenkend, onderwierp een detective een pakket, dat aan een hooggeplaatst persoon was gestuurd, aan de X-bestraling, en ontdekte zoo, dat er een gevaarlijke bom in zat, die dood en verwoesting gezaaid zou hebben, als het pakje geopend was. Douane-ambtenaren gebruiken tegenwoordig X-stralen, om de bagage der reizigers sneller te kunnen onderzoeken. Doorstraal de koffers — met de Fluor-

roscoop — en je ziet, of er contrabande in zit, zonder dat je den koffer hoeft open te maken en het vuile linnengoed om te woelen! Er moet zelfs in Duitschland een schoenwinkel zijn, waar men de schoenen, die men aanpast, door een X-stralen-machine kan beoordeelen. Men gaat daar met de voeten in een kastje staan, kijkt er van boven af op neer door een koker, en ziet: den binnenkant van den schoen, de schaduwigte dikte van de zool (met de donkere spijkers) onder den voet, en de voetbeenderen in den voet — en men constateert dat de pasvorm volmaakt is: dat de teenen en de middelvoetbeentjes rustig en onverwongen naast elkaar in den schoen liggen! En als men dan naar huis gaat, kan het gebeuren, dat de loodgieter een muur zit te bekijken met een X-stralen-machine, om de plek te vinden, waar een waterleidingbuis loopt, of waar 'n electrische draad gebroken is, zonder dat hij eerst den heelen muur open hoeft te peuten!

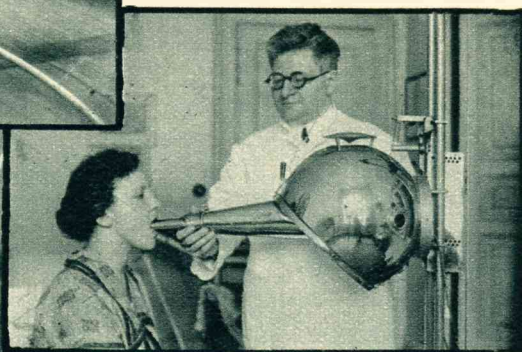
Dr. W. D. Coolidge heeft enkele maanden geleden een X-stralen-lamp van 900.000 volts gebouwd (de tubes bereikten vóór

Een groot Röntgen-apparaat van de General Electric Company in Schenectady (Amerika). Voor een leek is het één en al raadsel en geheim, deze bollen en stangen.

dien tijd 2 à 300.000 volts) Volgens dr. Coolidge zelf presteert zijn straling nog maar 2/10 % nuttig effect — de rest gaat verloren in den vorm van hitte. Maar toch dringen nu de stralen door een laag koper van 3 m.m. en dan door een decimeter ijzer — en dan hebben ze nog genoeg kracht, om een Röntgen-foto te maken! Deze straling weegt op tegen die van 450 gram radium, een hoeveelheid, die 55.000.000 gulden zou kosten. De Coolidge-lamp wordt nu in een ziekenhuis te New York

Een modern Röntgen-apparaat, dat met enkele stangen en buisjes zoo eenvoudig lijkt, en dat toch zoo'n heilzame uitwerking bij den zieke heeft.

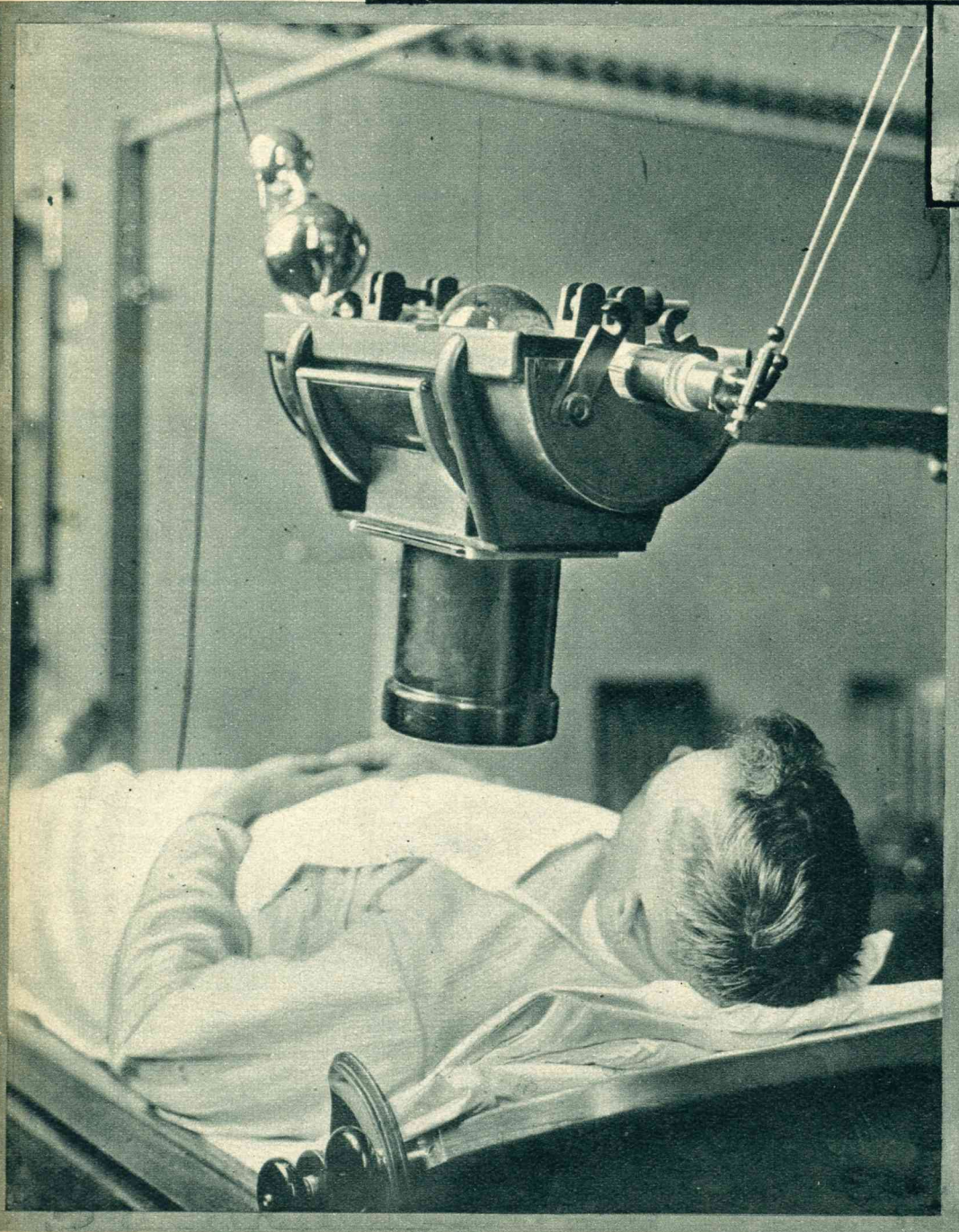
Behandeling met x-stralen in het ziekenhuis: bestraling bij een patiënt die zijn schouderblad gekwetst heeft, en van den mond ter behandeling van 'n keel-ontsteking.

gebruikt voor de behandeling van kanker. Drie andere geleerden, de drs. M. A. Tuve, L. R. Hafsted en O. Dahl, van het Carnegie-instituut, voltooiden juist een 2.000.000 volts-lamp, die in de kanker - bestrijding evenveel dienst kan doen als een hoeveelheid radium van 450 miljoen gulden! Dezelfde heeren zijn nu bezig aan een toestelletje, dat een

capaciteit van 5.000.000 volts zal kunnen ontwikkelen. Lukt dit, dan zullen zij misschien in staat zijn, de elementen te veranderen — bijv. goud te maken van kwik. Waardoor in sommige maatschappelijke verhoudingen een geweldige ommekeer zou kunnen ontstaan! Volgens Dr. Francis Carter Wood echter (den directeur van het instituut voor kanker-onderzoek der Columbia-universiteit) zullen die hoge voltages voor de kanker-bestrijding nog geen dienst kunnen doen; de patiënt zal er niet tegen kunnen. Daar moet nog iets op gevonden worden. Voor de industrie is het nut zeer groot. Zoo wordt in staal-klinieken het materiaal met X-stralen gefotografeerd, om na te gaan, of er geen fouten in voorkomen. Dit gebeurt bijvoorbeeld met alle metaal voor den bouw van vliegtuigen. Een professor van de Cornell-universiteit heeft door één bewerking met X-stralen van een éénjarige plant een overblijvende (zgn. vaste) plant weten te maken. Ook voor de kunst hebben de stralen van professor Röntgen betekenis gekregen. Het Stedelijk Museum te New York toetst vóór iederen aankoop de echtheid der voorwerpen (schilderijen, beeldhouwwerken en zelfs mummies) door X-stralenbezigting.

Nog een andere school van geleerden werkt met X-stralen in het rijk der vitaminen. Met een eigenaardig doel. Er zijn menschen, die eten een lastig werkje vinden; en een riskant werkje. Want het is heel moeilijk, van alle levensbenodigdheden de juiste, de ideale hoeveelheden naar binnen te krijgen — en we slikken altijd een massa ballast mee! Welnu: deze onderzoekers willen het zóóver brengen, dat men een pilletje kan innemen, dat precies de noodige hoeveelheid voedsel voor een dag bevat. Als het zoover is, kunnen we zuiver en alleen eten om te leven — en niet leven om te eten, gelijk de lekkerbekken doen!

Twee Duitsche geleerden, dr. F. Lange en Dr. A. Brasch, zijn bezig, de electriciteit van de onweders in boeien te slaan, om een nieuw type X-stralen-lampen te vervaardigen. Uit het gebliksem, dat om twee toppen in de Zuidelijke Alpen speelde, hebben zij 16 miljoen volts gevangen genomen. Zij streven naar een lamp, die X-stralen van 8 à 16 miljoen volts kan voortbrengen! Dezen zomer zullen zij hun proeven voortzetten. Zoo kan het geschieden, dat wij in de toekomst onze ziekten laten genezen en ons voedsel laten bereiden door het gevreesde onweer!

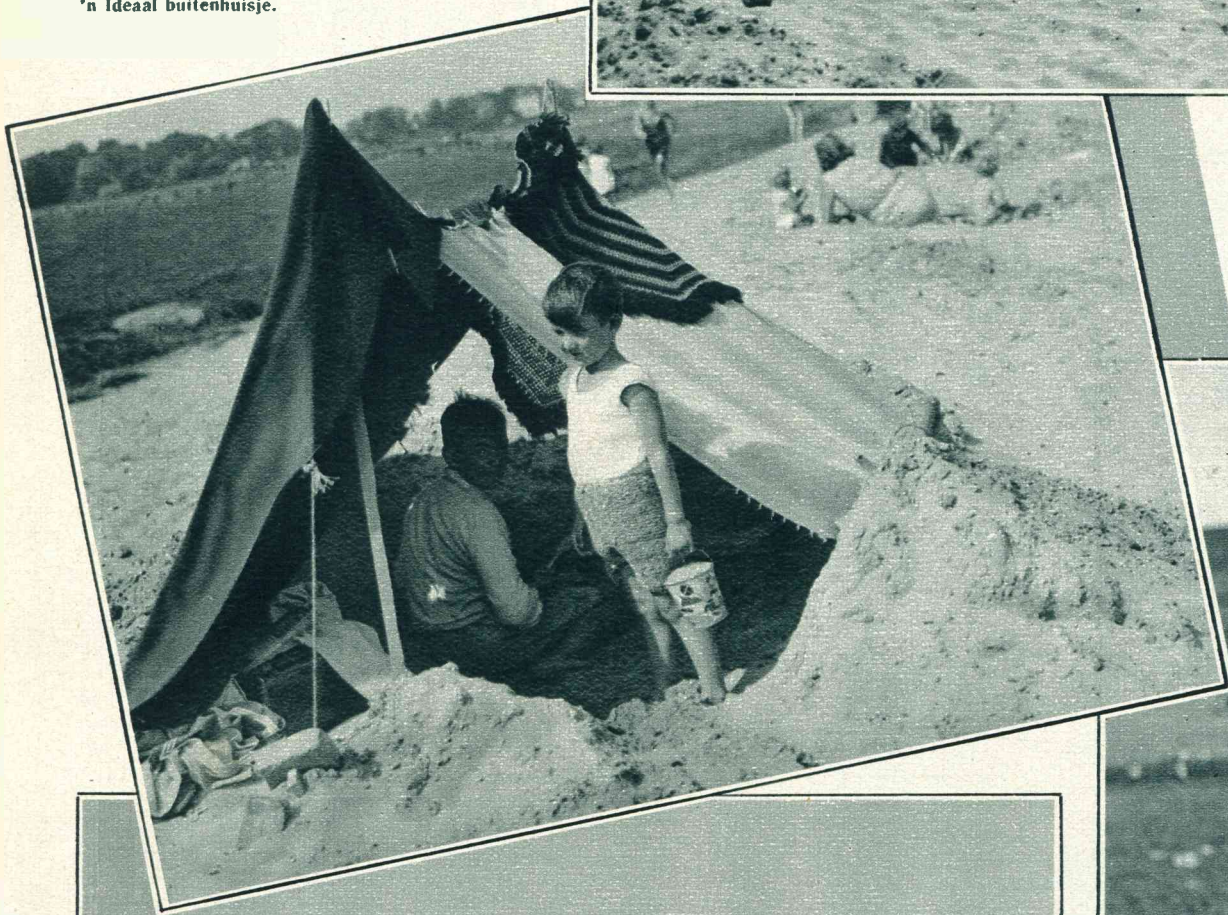
DE STRANDEN VAN WEST

'n Overzicht van de vakantie-
vreugden in Plan West.

'n Ideaal buitenhuisje.

Er is een bezwaar, een onoverkomelijk voor menschen zonder zin voor humor, om naar Amsterdams geliefdste badplaats, Zandvoort, te trekken. Dat bezwaar bestaat in de geagiteerde families, die een dagje uitgaan. Dat men des zomers reist, er een dag tusschen uit trekt, dat is begrijpe-

'n Eén-zitter — gefabriceerd van
'n oud tapijtje en een beddelaken.

Tijdens het koffieuurtje.

Zeebad „Amsterdam West“

Badvreugden en badsmarten.

Als de tent gebouwd is, volgt het probleem van de vloerbedekking. Want een huis waar je „vader en moedertje“ speelt behoort een tapijt te hebben. Het bestaat meestal uit stroo.

lijk, het komt een mensch toe. Maar dat er gezinnen zijn, die dezen uitgaansdag bewaren voor het openlijk uitvechten van hun groote en kleine ruzies, dat moest verboden worden. Het is in ieder geval meer dan een mensch met een normale portie gemeenschapsgevoel kan verdragen. De zekerheid, deze ruziemakers in trein of tram aan te treffen, houdt menigeen er van terug de reis naar koeler oorden te ondernemen.

De thuisblijvers zijn nog niet zoo onverstandig — mits zij tenminste den weg weten naar het meest nabije Amsterdamsche strand. Achter de laatste huizenrijen van den Admiraal de Ruyterweg, aan het uiterste randje van West, bevinden zich vele hectaren opgespoten land. Hier zullen binnenkort de nieuwe markthallen verrijzen en, als wij het wel hebben, dan zijn de overige terreinen

Wie zou niet lachen als ie in zoo'n fijnen kuil kon wonen?

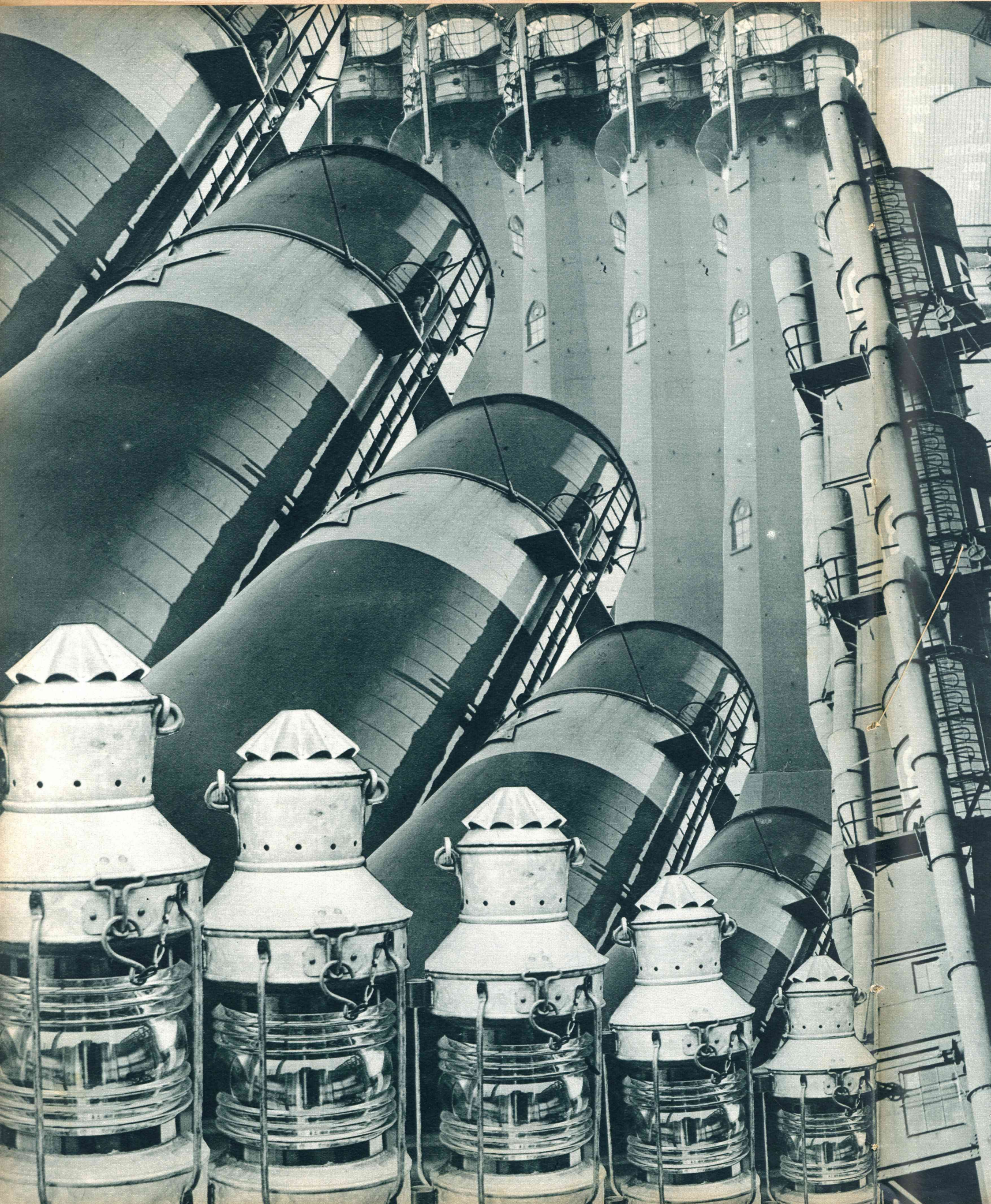

bestemd voor woningbouw. Thans echter is het er nog grootendeels „ongerepte natuur“.

Bij honderdtallen komen de gemoedelijke Amsterdamsche families, die om een of andere reden tegen een treinreis opzien, naar hier om er den dag genoeglijk en eendrachtig door te brengen. Onder toezicht van hun handwerkende moeders spelen hier de kinderen ongestoord in de groote zandvlakte, en de kleine plassen, die er in zijn gevormd, worden dankbaar geëxploiteerd als „zeetje“. Men moet de jeugd hier bezig zien om te begrijpen hoezeer zij er in haar element is. Van primitieve hulpmiddelen worden er tentjes gebouwd, die de rechtmatige trots van de eigenaars zijn, er worden vliegers opgelaten, forten gebouwd (en de daarbij behorende veldslagen geleverd), kuilen gegraven, maar voor alles wordt er geëerd. Het water reikt weliswaar niet hoger dan de knieën, maar dat is geen bezwaar, want je kunt er daarom nog best languit in gaan liggen. En het is onbeschrijfelijk prettig de bangeriken, die er niet in durven, met water te gooien en hun een zetje te geven.

Het zijn natuurlijk voornamelijk families uit de laatste wijken van West die hier bivakkeeren, en het zou ons heelemaal niet verwonderen, als zij de genoegens van deze „Wester stranden“ stellen boven die van Zandvoort of Muiderberg.

Of bewijzen de foto's iets anders dan een hevigen graad van genoeglijkheid en gezelligheid!

ZEEMAN

VROUWENLEVEN

BLOUSES

De blouse behoort ongetwijfeld tot de mode-onderdeelen, die de laatste jaren betrekkelijk weinig verandering hebben ondergaan. Verscheidene seizoenen achtereen zagen wij niet anders dan het z.g. overhemdmodel, dat hoogstens in materiaal of manier van garneeren varieerde. Het eene model werd opgeluisterd door kantincrustaties of een geborduurd monogram, het andere door 'n jabot, ajourranden of groepjes fijne plooiën. Het waren echter steeds variaties op hetzelfde thema. Deze zomer bracht op dit gebied belangrijke veranderingen. — Of het komt, doordat de tricot-pakjes en de z.g. „overgooiers” weer zoo in trek zijn, wij weten het niet, maar een feit is dat de blouse — de echt vrouwelijke blouse — zooals wij die vroeger gekend hebben, weer is herleefd. Naast het sportieve overhemdmodel van crêpe

DE BOA

Lezeressen in het bezit van een veeren boa, kunnen deze thans weer uit de oude doos te voorschijn halen en evenals vroeger in „den goeien ouwen tijd” op haar japonnen, mantels en mantelpakjes dragen.

De boa behoort n.l. wederom tot de laatste snufjes, welke „Vrouwe Mode” ons heeft voorgeschreven. Op de groote renbanen, waar, zooals men weet, alle modenieuwtjes gelanceerd worden, heeft de boa den bijna traditioneele vos geheel verdrongen en wordt ze in alle mogelijke soorten en tinten, en op de meest uiteenlopende manieren gedragen.

MARGUERITE.

de chine, shantung of celstof, brengen de mode-koningen ons dit jaar een zeer uiteenlopende collectie meer gekleede blouses. Echt kokette dingetjes, vervaardigd van dunne, lichtgetinte stoffen, waarvan de charme niet zelden door een verspreid bloemmotiefje wordt verhoogd.

Deze blousjes worden zoowel in als over den rok gedragen, hebben meestal korte mouwen en zijn vaak met ruches of plissé gegarneerd.

MARGUERITE.

BIJSCRIFTEN:

1. Schootblouse van gespikkelde mousseline met ceintuurtje van dezelfde stof. 2. Overhemdmodel van zacht gele waschzijde, gegarneerd met jabot en ruches van hetzelfde materiaal. 3. Gekleede blouse van bedrukte shantung met plissé-garneering. 4. Sportblouse met raglan-mouwen, gedacht in naturelkleurige shantung. 5. Blouse van bedrukt crêpe flaminga met schoofje en pellerine. 6. Elegante blouse van grijze crêpe de chine met blaume nopjes, welke op zijde op een drietal blaume knopen sluit. 7. Chic modelletje, gedacht in doorkleurig satijn met gepasseerde ruches van hetzelfde materiaal.

Nog is het Vacantietijd!

Nog hebt U gelegenheid aan het zonnig strand of in het schaduwrijk bosch met geheel Uw hart te genieten van een prachtig boek! Welnu, onze nieuwste premie-roman, „Het fortuin van Angela Brent,” een schitterend boek van de beroemde schrijfster Effie Adelaide Rowlands, stelt U in staat verscheidene uren een uitgelezen genot te smaken. En te weten dat dit U, als abonné op dit blad, slechts..... 17½ cent kost!!

Om U een indruk te geven van dit kostelijk boek drukken wij hier een gedeelte af uit het eerste hoofdstuk, dat nog maar een klein voorproefje is.... Wij raden U aan met het oog op de te verwachten groote navraag, niet te lang te wachten met den aankoop van dezen roman. U weet 't: 17½ cent voor een ingenaaid exemplaar, 70 cent in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent. Overigens zijn onze romans verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

HOOFDSTUK I

De winteravond begon te vallen. Hoewel het pas vier uur was geweest, werd het in het hoge, ongezellige vertrek, waarin de tonen van de ouderwetsche piano zoo koud en onmuzikaal weerklonken, reeds duister. De temperatuur, die er heerschte, was eveneens verre van behaaglijk, aangezien de haard leeg was en geen overgordijnen den tocht tegenhielden, welke door de spleten naar binnen kwam.

Een klein meisje, dat met halfbevroren vingers voor de piano had gezeten, stond merkbaar verheugd op, toen de jonge muzikleerare haar zei, dat zij kon gaan. Zij pakte haar muziek bijeen en wilde reeds vertrekken, toen zij het gezichtje ophef om een kus te geven.

„Heb ik het vandaag beter gedaan?” vroeg zij.
„Het was heel goed, Madge. Je bent de beste leerling, die ik heb.”

Angela Brent boog zich voorover en drukte het meisje met genegenheid een kus op het voorhoofd. Een zwakke glimlach zweefde over haar gelaat, toen zij het kind met snelle passen het vertrek zag verlaten. Daarna keek zij door een venster naar buiten. Gedurende een kort oogenblik sloot zij de oogen en ze streek met de hand over het voorhoofd, als om de hoofdpijn te verdrijven, die haar heden in hevige mate hinderde. Onbewust slaakte zij een diepen zucht, terwijl zij de hand bijna moedeloos liet zakken.

Het uitzicht was niet opwekkend. Er strekte zich een groote, verlaten tuin uit, waarin de boomen, ontdaan van al hun bladeren, heen en weer zwiepten door den hevigen wind.

Angela Brent herinnerde zich sinds haar prille jeugd niets anders dan dit uitzicht, en indien zij had moeten zeggen wat zij ervoer — telkens weer als zij door de vensters van dit groote, kille schoolgebouw staarde — dan zou zij in alle oprechtheid hebben geantwoord, dat de eenzame drukkende atmosfeer haar leven gemaakt had tot een onafgebroken periode van troosteloosheid.

Zij wendde zich met een zucht van het venster af, toen een flinke vrouw met een aanmatigend gelaat het vertrek binnentrad.

„Miss Brent,” zei zij, „wilt u direct even naar de kamer van Mrs. Grantham gaan?”

Angela Brent zag haar verwonderd aan. „Maar — eh,” zei zij op halfverschrikten toon, „ik ben nog niet gereed met mijn lessen.”

De andere vrouw — de huishoudster, die alles in het huis bestierde — haalde haar schouders op.

„Ik moest zeggen, dat u bij Mrs. Grantham moest komen,” klonk het kortaf, „en ik geloof, dat u het best onmiddellijk gaan kunt.”

Het meisje aarzelde; haar hart klopte onstuimig.

„Is er iets niet in orde?” informeerde zij haastig.

„Weet u, waarom ik bij Mrs. Grantham moet komen?”

„Het is niet mijn gewoonte, mij met Mrs. Grantham's aangelegenheden te bemoeien,” antwoordde de huishoudster onverstoorbaar.

Het was duidelijk, dat de jonge muzikleerare zich niet direct in de genegenheid van de huishoudster mocht verheugen. Miss Brent wist dit heel goed, doch de onaangename behandeling van deze vrouw behoorde tot de vele vernederingen, die haar dagelijksch lot uitmaakten. Weldra stond het meisje alleen in een gang, die naar de kamer van Mrs. Grantham voerde. Zij drukte de handen tegen de borst.

„O,” zei zij bij zichzelf, „wat is het leven toch moeilijk. Ik vraag mij af, wat er nu weer is.”

Toen klopte zij aan. Een scherpe stem riep: „binnen.” Zij ging in het ruime vertrek, dat werd verlicht door een drietal lampen en verwarmd door een groot houtvuur.

Mrs. Grantham zat in een armstoel bij het vuur en tegenover haar bevond zich een andere dame.

De bezoeker keek haastig, bijna gretig op naar het meisje, dat binnentrad en langzaam naderbij kwam.

Gedurende eenige seconden heerschte er stilte. Toen sprak het hoofd der school:

„Dit is Angela Brent.”

De dame stond op en kwam op het meisje toe.

„Angela!” zei zij. „Kleine Angela! Wat is het toch vreemd te moeten bemerken, dat je zoo flink bent opgegroeid. Den laatsten keer, dat ik je zag, was je nog zoo heel klein. Je herinnert je mij natuurlijk niet meer.”

Angela's hart klopte onstuimig en zij beefde van zenuwachtigheid.

„Nee,” antwoordde ze toen. „Wie — wie is u?”

De dame, tot wie zij sprak, was niet jong meer, doch zij bezat overigens alle uiterlijke kenteekenen van een knappe vrouw. Zij droeg een ruimen, langen mantel met bont gevoerd.

„Ik ben de halfzuster van je vader, Miriam Rushton, en ik ben gekomen om je met mij mee te nemen. Arme, kleine Angela,” vervolgde zij met zachte, vleiende stem. „Al die jaren ben je volkomen verwaarloosd en ik vrees, dat je je reeds volkomen vertrouwd hebt gemaakt met de gedachte, dat je was vergeten.”

„Ja,” antwoordde het meisje met verstikte stem, doch met fierheid in haar houding, „al die jaren ben ik verwaarloosd en vergeten, maar...”

„Maar aan dit alles komt nu een einde,” viel Miriam Rushton haar in de rede. „Ik heb het reeds aan Mrs. Grantham uitgelegd. Het is een lange geschiedenis, een geschiedenis van misverstand en fouten. Thans behoort deze echter tot het verleden en nu heb je slechts te denken aan de toekomst. Het heeft mij heel wat tijd en moeite gekost om je

te vinden, Angela, doch ik hoop, nu ik je heb gevonden, dat je spoedig veel van mij zult houden.”

Zij sprak op eenvoudige wijze, met diepen ernst in haar stem, en het meisje werd getroffen door de warme genegenheid, die deze dame voor haar scheen te koesteren.

Toch had Angela zich nog niet geheel kunnen losmaken van den angst, gepaard aan opwinding, die haar vóór het binnentreden had aangegrepen.

„Ik zou wel gaarne een volledige en duidelijke verklaring hooren,” zei zij rustig.

Zij ging op een stoel zitten, die dicht in haar nabijheid stond, en keek in het gelaat van het schoolhoofd, die haar eenigste verzorgster was geweest sinds den dood van haar moeder. Haar arme moeder! Al haar krachten had zij in deze school moeten geven aan het onderricht der leerlingen, om op die wijze kost en inwoning te kunnen verdienen voor zichzelf en haar dochter.

Er was een eigenaardige smeekbede in de gelaatsuitdrukking van Angela. Zij wist uit ervaring, hoe hard en meedoogenloos Mrs. Grantham over het algemeen kon zijn. Er ging geen dag voorbij of het werd haar op een of andere wijze duidelijk gemaakt, dat zij geheel en al afhankelijk was van deze vrouw. Ofschoon er geen enkele aanleiding bestond om een teedere liefde voor het schoolhoofd te koesteren en Angela oud genoeg was om in te zien, dat zij vooral den laatsten tijd als een overbodige last werd beschouwd, hoopte zij toch, dat haar vragende oogen voldoende zouden zijn om het hart van haar verzorgster te vermurwen.

„Ik ken haar niet. Ik gevoel mij niet tot haar aangetrokken. Laat mij eerst nog wat onder uw hoede blijven.”

Dit waren haar onuitgesproken woorden en Mrs. Grantham begreep de bedoeling in haar oogen volkomen, doch zij wenschte maar al te zeer deze gelegenheid aan te grijpen om zich van Angela los te maken. Haar school ging niet meer zoo voorspoedig. Juist den laatsten tijd had zij belangrijke geldelijke verliezen geleden en de kosten, die haar de kleeding en het onderhoud van dit meisje veroorzaakten, hadden haar reeds meermalen beziggehouden. Daarom sprak zij nu op haar gewone, voor geen tegenspraak vatbare wijze.

„Ik vind het een buitengewoon geluk voor je,” zei zij op koelen, afgemeten toon, „dat Mrs. Rushton er in is geslaagd je te vinden. Hoewel je mij er nimmer over hebt gesproken, heb ik heel goed gemerkt, dat het leven hier je den laatsten tijd niet zoo erg meer aanstond, zoodat het je ongetwijfeld een vreugde zal zijn, thans je vrijheid te herkrijgen. Mrs. Rushton wenscht, dat je onmiddellijk met haar meegaat en ik ben de laatste, die daartegen eenig bezwaar zal inbrengen, hoewel je onverwacht vertrek mij natuurlijk eenige moeilijkheden veroorzaakt; ik heb niet direct iemand, die je plaats kan innemen.”

De adem bleef Angela in de keel steken.

„Moet ik nu reeds weg? Onmiddellijk?” vroeg zij met zachte stem.

Het was Miriam Rushton, die haar vraag beantwoordde.

U KUNT NOG MEE! MAAR HAAST U!

LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN, DOOR TAUNUS-EN EIFELGEBIED EN ODENWALD.

Duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht. Reissom f68.— bij minimum deelname van 26 personen. Reisnummer 63 op Maandag 29 Augustus.

PER LUXE AUTOCAR DOOR HET MOOISTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN.

Duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam. Reissom f55.— bij minimum deelname van 20 personen.

Reisnummer 27 op Maandag 29 Augustus. Nr. 28 op Maandag 5 September.

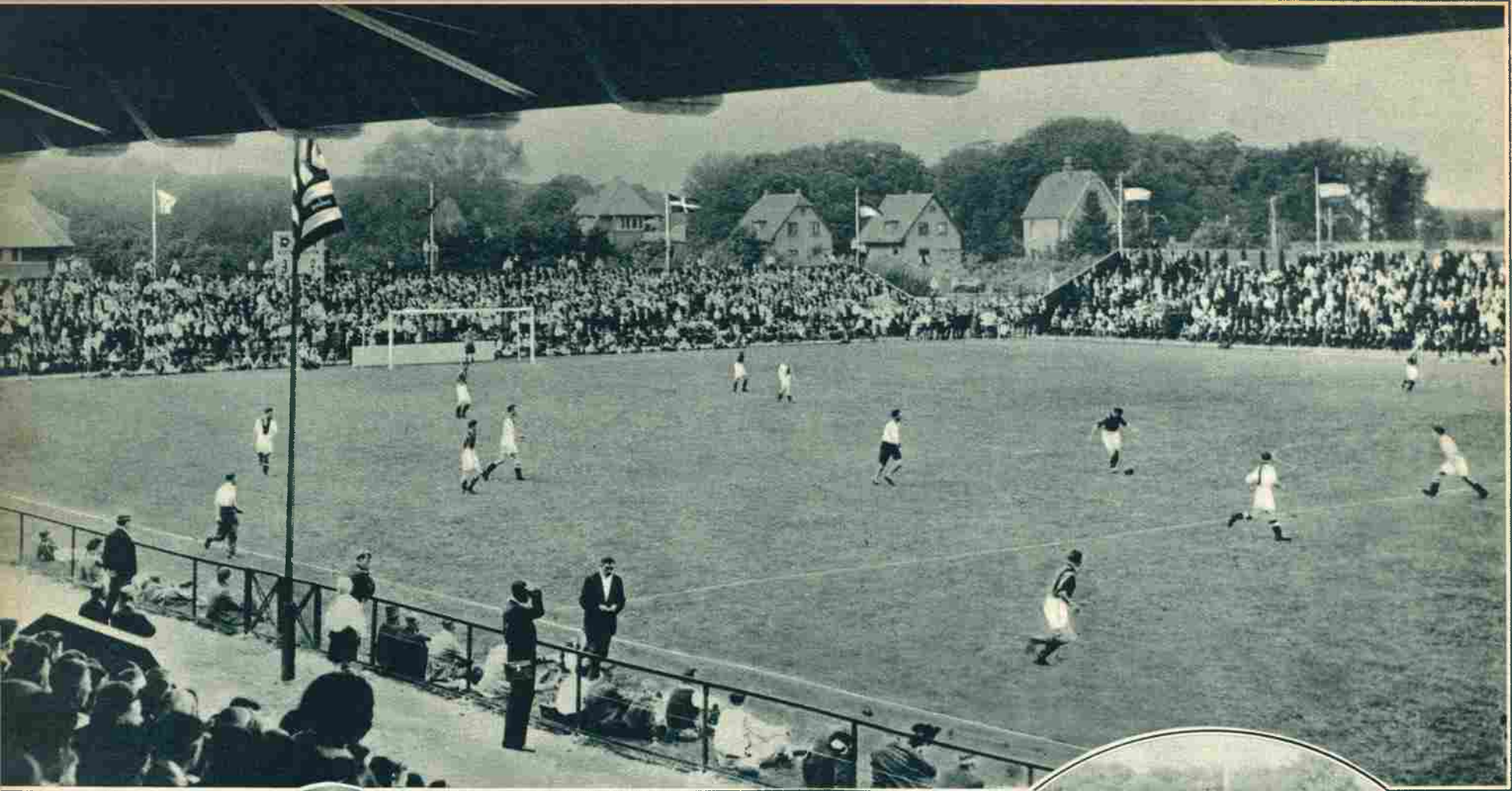
REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM”, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, Tel. 33170

Op Zaterdag 3 September. Per luxe reiswagen buitengewoon gezellig **WEEKEND NAAR DUSSELDORF, KEULEN, BONN, BAD NEUENAUH, AKEN, VALKENBURG, NIJMEGEN, AMSTERDAM**

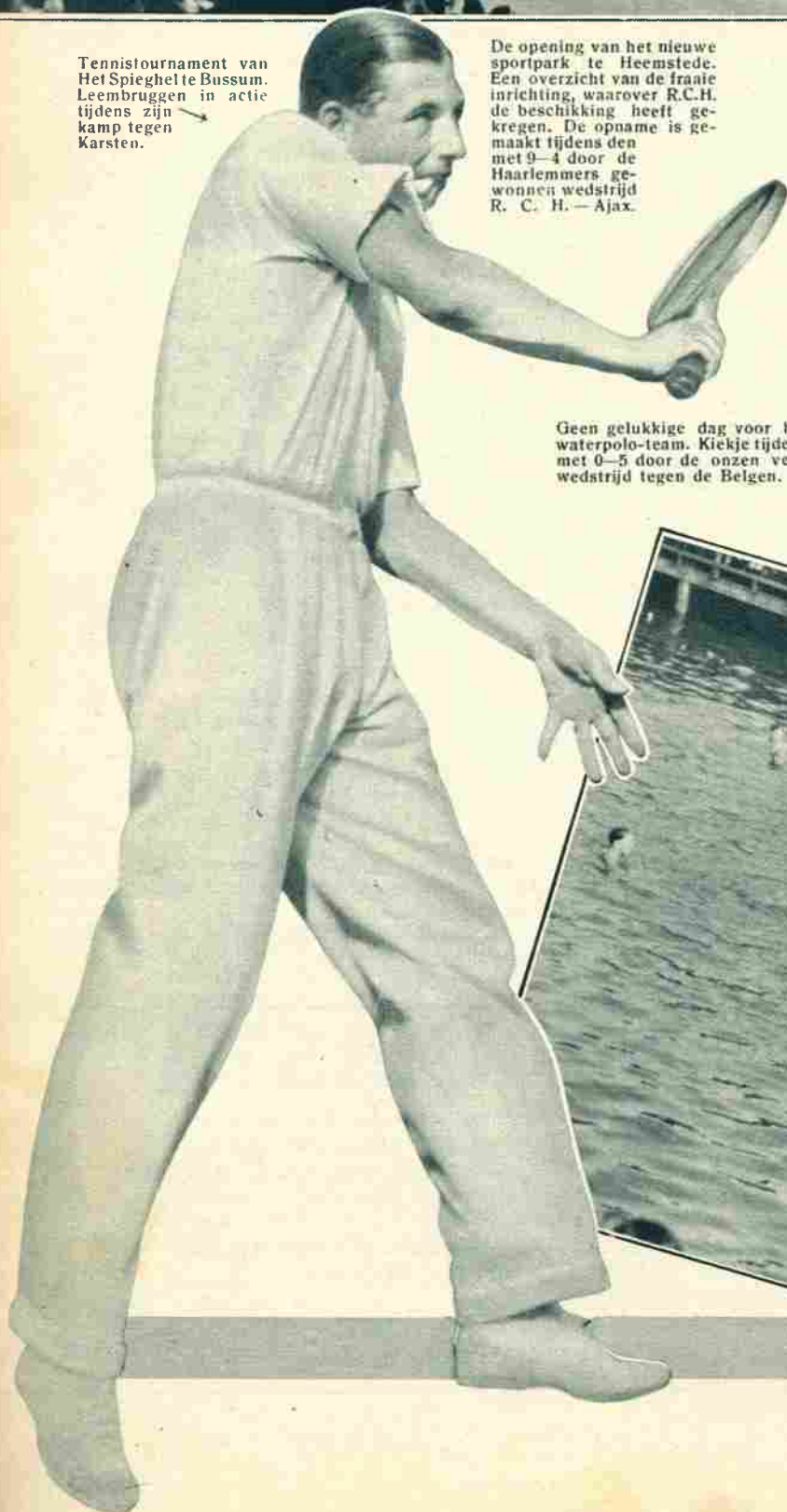
Duur: 3 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Amsterdam. Reissom f24.50. In deze reissom is begrepen: Autocar, voeding, hotels, entrées.

NAAR LUGANO EN DE ZWITSERSCHE EN ITALIAANSCH MEREN

Duur: 9 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht. Reissom f125.— 3e kl. Spoor, 2e kl. boot. Geen nachttreinen. Reisnummer 167. Vrijdag 2 September.

Tennistournament van Het Spieghel te Bussum. Leembruggen in actie tijdens zijn kamp tegen Karsten.

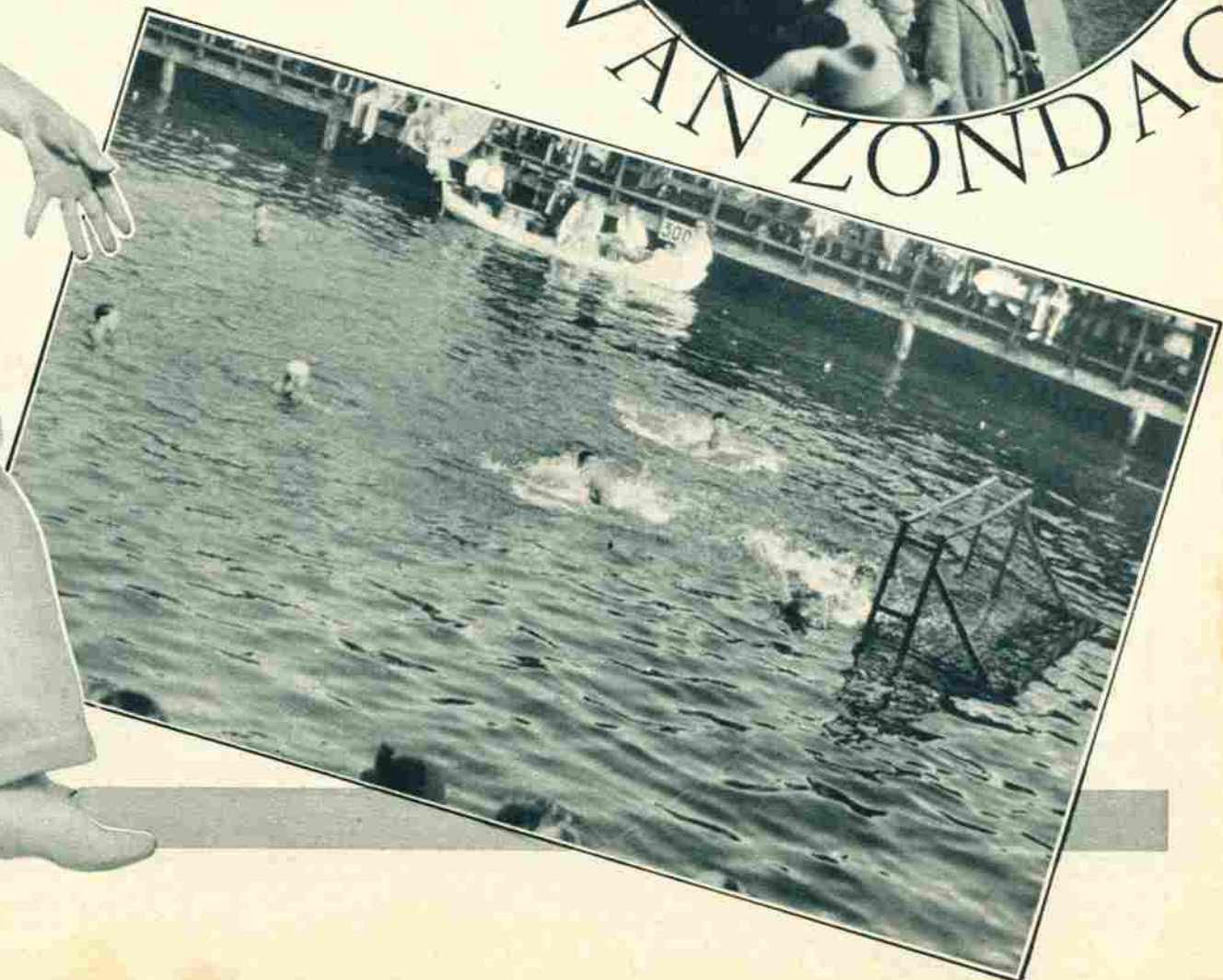
De opening van het nieuwe sportpark te Heemstede. Een overzicht van de fraaie inrichting, waarover R.C.H. de beschikking heeft gekregen. De opname is gemaakt tijdens den met 9-4 door de Haarlemmers gewonnen wedstrijd R. C. H. — Ajax.

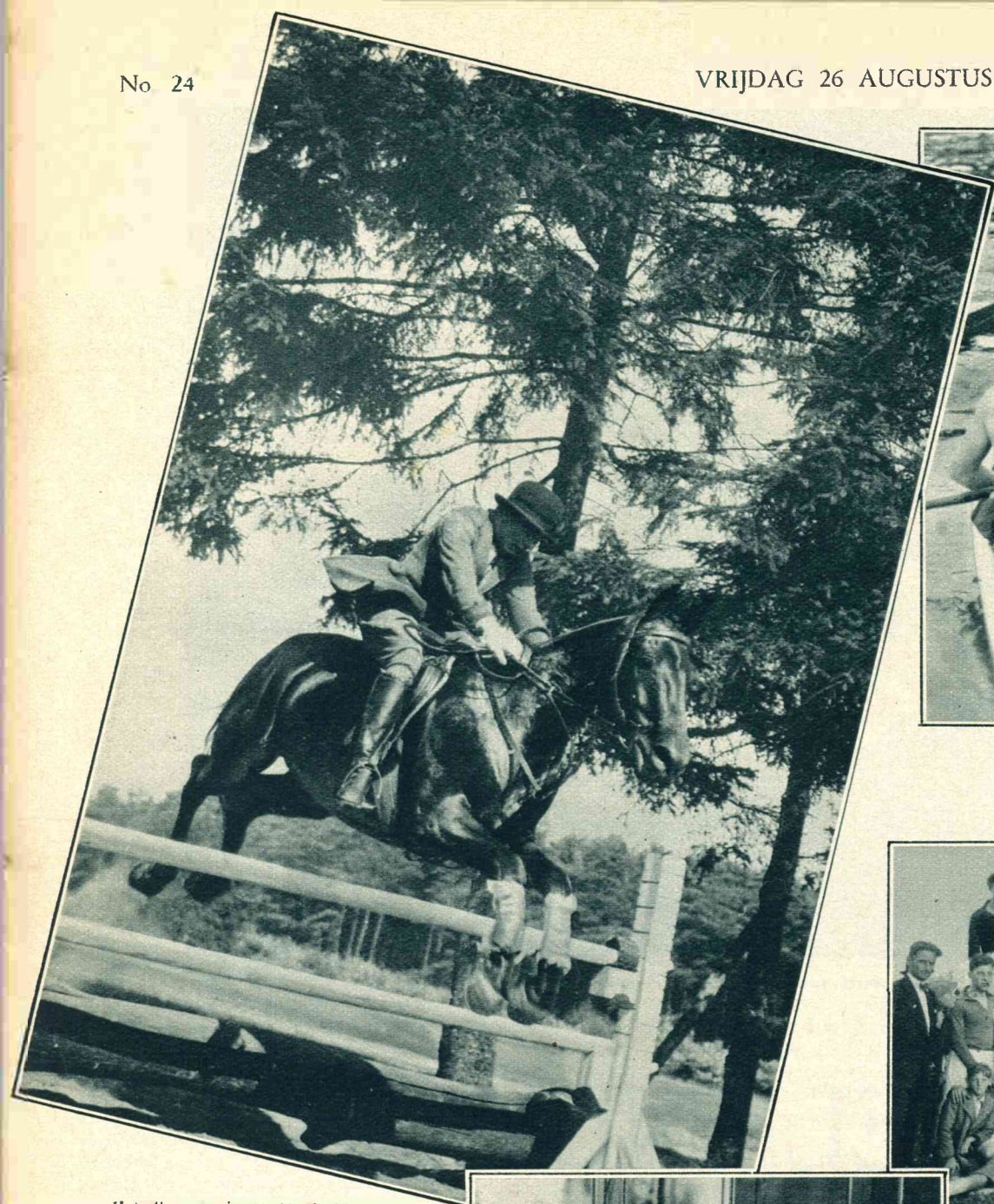
Een prachtig werk is het Zondag te Heemstede geopende sportpark, waar R. C. H. zijn nieuwe tehuis heeft gekregen. — Moment tijdens de openingsrede van den Heemstedeschen burgemeester Jhr. J. P. W. van Doorn.

SPORT VAN ZONDAG

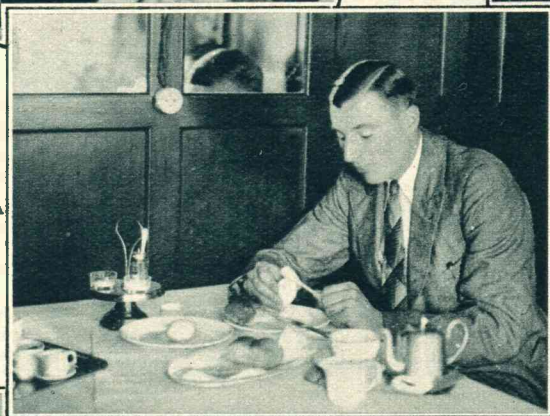
Geen gelukkige dag voor het Nederlandsche waterpolo-team. Kiekje tijdens den te Utrecht met 0-5 door de onzen verloren waterpolo-wedstrijd tegen de Belgen.

Het climax-springconcours van de rijvereniging „Baarn" en de ruiterver. „Eemland" op de Leusderheide. Mevrouw van Reede neemt op „Piccolo D'Amore" een der hindernissen.

Waar is Van Egmond? Onze Olympische wielerkampioen heeft zich angstvallig schuil gehouden, om door huldigen enz. niet te worden afgeleid van de taak, welke hem nog te Rome wacht. De ééne nacht, welke hij in Rotterdam doorbracht, was echter voor onzen fotograaf voldoende om hem aan de ontbijt tafel van hotel Victoria te snappen.

Kano-pagaai-wedstrijden op de Voorzaan ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der Zaanlandsche Kanoclub. Mej. T. Krom (Stormvogels), die in 1 min. 34 sec. den dameswedstrijd (300 M.) won, wordt gecompimenteerd.

Zondag heeft de A.V.V.K.N.V. haar nieuwe terrein te Sloterdijk in gebruik genomen, ter gelegenheid waarvan onze fotograaf bestuur en leden dezer actieve vereeniging vereeuwigde.

Kanozeilwedstrijden van de Zaanlandsche Kanoclub op het Noordzeekanaal. Een fraai overzicht van de snelle ranke bootjes.

Langs 't Californische strand: een stemmingsbeeldje aan de kust van den Stillen Oceaan bij Santa Barbara.

DE JUWEELENDANS

DOOR FRANK GILLET

U danst natuurlijk zuiver uit liefde voor de kunst, juffrouw Danish?"

„Zuiver uit liefde voor het geld!" Diamond Danish lachte vrolijk, met haar kin omhoog. „Diep treurig, hè lady Bollingworth? Maar wáár!"

De dikke lady Bollingworth grinnikte en gaf het meisje een tikje op den arm.

„Ondeugende schraperige kleine meid!"

„Ik bèn schraperig — en ik ben er trotsch op!"

Hugh Gillespie, de dokter, keek even op van zijn boek, getroffen door den bijna overdreven ernst in de stem van het meisje. Hij bleef luisteren, toen zij doorsprak.

„Ik heb 't geld vreeselijk hard nodig, en 't kan me niet schelen, of iedereen 't weet. Daarom ben ik gaan dansen. De menschen leuteren, dat 't zoo flink is, voor je brood te gaan werken — 't is heelemaal niet flink. Niets kan me schelen, als ik maar genoeg bij elkaar krijg, om Ballynilan terug te koopen, en m'n armen ouden vader gelukkig te maken, voor hij sterft!"

Er was een snikgeluidje in de heldere stem, en even een heel teeder licht in de levendige blauwe oogen. Toen lachte Diamond Danish halfbeschaamd, en liet zich terugvallen in den langen dekstoel.

„Ik ben een sentimenteel ezeltje!" riep ze uit. „Wat moeten u en mevrouw Wentworth wel van me denken, lady Bollingworth?"

„We denken, dat sir Daniel wel trotsch mag zijn op zijn knappe dochter," vleide mevrouw Stuart Wentworth.

„En uw openhartigheid moedigt me aan," zei lady Bollingworth. „Reclame heeft natuurlijk altijd waarde — en ik mag wel spreken van een algemeen verlangen onder de passagiers.... maar we weten natuurlijk niet...."

„U schijnt te willen, dat ik voor u dans!" Er school een tikje lachende spot in de stem van het meisje.

„Ja precies! We zouden u allemaal zoo graag eens zien dansen.... als u ons 't genoeg wou gunnen...."

„'t Is geen kwestie van willen, maar van kunnen, mevrouw Wentworth. Ik durf gewoon niet te dansen, terwijl 't schip in beweging is. Ik kan zoo slecht tegen varen. En we liggen alleen in Gibraltar een paar uur stil, midden op den dag."

„We krijgen Napels ook nog," kwam Hugh Gillespie er rustig tusschen, vanuit de diepte van zijn stoel. „Daar blijven we een heelen dag liggen, zoowat tot middernacht toe."

„O, dat is dan een prachtige gelegenheid voor een klein feestje. Napels — romantisch!" Mevrouw Wentworth klapte in haar handen van enthousiasme. En misschien vindt u goed, dat ik dan een collecte houd voor 't Tehuis voor Drankzuchtigen in Swansdown, juffrouw Danish — zóó'n mooi werk!"

„Heel graag! Nu, laat eens zien.... welken dans? De Droomfantasie, denk ik, of misschien... hè wat jammer! Den allerbesten kan ik u niet geven"

„Welke is dat?"

„Ik had zoo graag mijn juweelendans laten zien, maar dat gaat eenvoudig niet zonder costuum."

„En dat hebt u niet bij u?"

„Neen. 't Bestaat zoowat heelemaal uit juweelen — namaak natuurlijk. Maar juweelen hooren er absoluut bij — massa's en massa's."

„Maar lieve juffrouw Danish, wij kunnen u genoeg leenen!" riep lady Bollingworth impulsief.

„O neen, geen kwestie van!" Het meisje schudde beslist het hoofd. „Ik wil niet dansen met dingen, die werkelijk waarde hebben."

„Maar ze kunnen toch vastgenaaid worden! O, u moet er wezenlijk eens over denken. Ik heb een

langen ketting van diamanten en saffieren — en een diamanten lauwertak...."

„En mijn parelvinders!" riep mevrouw Wentworth. „Ik zou 't heerlijk vinden. En mevrouw Brooks zou vast haar emeralden wel leenen, en mevrouw Land die groote slang.... Doe ons een plezier en gebruik onze prulletjes, kindlief!"

„'t Is heel aardig van u," zei het meisje, met duidelijken tegenzin. „'t Moet dan maar gebeuren. Als iedereen er zoo over denkt als u, zal ik een kwartiertje of zoo uw juweelen gebruiken — op voorwaarde, dat de stewardess ze zoo stevig mogelijk vastnaait."

„Goed, afgesproken. Heerlijk! Nu ga ik gauw iedereen vertellen, dat ze hun moois vast klaar leggen."

De twee dames ruischten weg, en lieten Diamond Danish met den dokter alleen. Even bleef het meisje roerloos zitten, met de kin in de hand, droomerig voor zich uit starend. Toen wendde ze het hoofd wat opzij, ontmoette den onbewust attentent blik van Gillespie en lachte.

„Dus u hebt mijn geschiedenis óók gehoord," zei ze.

„Ja.... ik kon moeilijk anders, juffrouw Danish," antwoordde de jonge man verontschuldigend.

„Ik schaam me er niets voor," zei 't meisje fier. „Daar hebt u ook geen reden voor — integendeel," antwoordde Gillespie met warme overtuiging.

„Ik vraag me af," zei ze langzaam en peinzend, „of u nog zoo zou spreken, als u alles wist."

„Ik twijfel er geen oogenblik aan."

„Ik wel!" Plotseling sprong Diamond Danish op en wat spottend keek ze op hem neer. „En daarom — zal ik 't u niet vertellen! Want al bent u altijd griezelig plechtig, ik stel nogal prijs op uw goede opinie, dokter Gillespie."

Nog een lachje, en ze was weg. De jonge man bleef achter en voelde zich op de grens tusschen ergernis

en bewondering — een zeer gevaarlijke toestand — tegenover het meisje.

Van dat oogenblik af lette Hugh Gillespie, zonder opzettelijkheid, voortdurend op de kleine danseres. Hij was er de man niet naar, om overhaast te handelen. Maar het gevoel was er toch, en niet eens zoo erg diep onder de oppervlakte.

Wat Diamond betreft, als zij iets om den jongen dokter gaf, verborg zij dit met grooter succes dan hij. Toch waren er momenten, die Gillespie zich met voldoening herinnerde; momenten, dat haar levendige oogen verzachtten en de strakke lijn van haar mooie lippen zich ontspande.

De andere passagiers van de Marina vermoedden van die momenten niets. Zij trokken alleen de conclusie, dat de danseres schandelijk flirtte met den dokter — armen jongeman!

Den dag, dat de Marina te Napels aankwam, was Diamond Danish in een toestand van opgewonden spanning.

„Zoo ben ik altijd, als ik dansen moet,” verklaarde ze tegenover Gillespie het beven van haar handen en haar prikkelbaarheid. „Zeker 't artistieke temperament — of om 't gewoon te zeggen: zenuwen.”

Zij bleef den heelen dag zoo zenuwachtig. Ze wilde niet aan wal, ze at ongeveer niets. Gillespie nam dat rustig waar, en kwam tot de meening, dat haar beroep niet geschikt was voor vrouwen met zenuwen. En er viel aan de meeningen van Gillespie niet licht iets te veranderen.

Zij was echter totaal veranderd, toen zij dien avond na het diner den jongen man op de trap ontmoette. Ze droeg een langen, grijzen mantel, die haar van den hals tot de voeten bedekte, met een kap over 't hoofd.

„U lijkt wel een tovenaarder, juffrouw Danish,” zei Gillespie, „of een middeleeuwsche, die een minnedrank gaat koopen.”

„U weet niet, wat 'n pracht daaronder zit!” lachte het meisje. „Wacht — u gaat een speciaal voorrecht genieten.”

Zij sloeg den mantel open, en vertoonde zich in een teer-rose drapeering, die schitterde van edelgesteenten. De vrouwelijke passagiers van de Marina hadden om strijd hun juweelen uitgestald willen zien. Het meisje zag er heerlijk uit onder 't schelle electrische licht, met haar blozende wangen en oogen, die niet minder schitterden dan de juweelen.

„Zijn ze niet mooi?” vroeg ze.

„U bent mooi,” zei Gillespie langzaam. „Het mooiste, dat ik me ooit heb kunnen indenken.”

Er kwam een bijna angstige blik in de oogen van het meisje. Snel wendde ze zich af.

„Ik wil niet, dat u zoo praat,” zei ze. „U meent 't niet en... en ik wil 't niet.”

„Ik meen 't wel,” begon Gillespie, maar ze viel hem in de rede.

„Dan moet u 't maar niet meenen,” zei ze gebiedend, „verstaat u? Gaat u nu mee, dan kunt u me zien dansen.”

Ze trok den mantel om zich heen en liep vlug door naar het dek, gevolgd door den jongen man.

Er was op het dek een ruimte met gordijnen afgesloten, om als tooneel te dienen. Diamond had gezegd, dat ze in 't salon niet dansen kon. Er hingen lichtten met schermpjes terzijde, en op eenigen afstand zaten de passagiers. Diepblauw, met enkele lichtjes, was de achtergrond; aan den horizon zag men de gebogen lijn van de Golf van Napels en den gloed van den Vesuvius.

De muziek begon te spelen, en tusschen de gordijnen door kwam Diamond. Zij wierp haar mantel terzijde, en stond stralend in haar juweelenkleed. Langzaam begon zij zich te bewegen, een dans, die steeds wilder en dramatischer werd. De juweelen flikkerden in het licht, tot de danseres omcirkeld leek door tintelende, veelkleurige vlammen. Geboeid, gelijk alle anderen, keek Gillespie, tot de vertraging in de muziek hem zei, dat de dans het einde naderde.

Toen nam hij een snel besluit. Hij had begrepen, dat hij Diamond Danish had liefgekreken, langzaam en rustig, maar nu met al de kracht van zijn natuur. En hij nam zich voor nu met haar te spreken aanstonds. Zij zou, zij moest hem begrijpen.

Zonder te aarzelen ging de jonge man door het gangetje achter hem en over het verlaten dek naar den achterkant van het tijdelijke tooneel. Hij verhaastte zijn pas, toen het applaus daverde: hij wilde haar spreken, vóór ze naar beneden ging.

De gordijnen weken vaneen. Opeens verscheen

Diamond Danish tusschen de plooiën, die ze weer achter zich toetrok. Toen bleef ze staan, even voorover gebogen. Ze was doodsbleeke, en haar gezicht stond vol gespannen aandacht; ze scheen te luisteren — te wachten.

Zoo strak was haar houding, dat Gillespie onwillekeurig stil bleef staan, eveneens wachtend en luisterend, op eenige meters afstand. En opeens meende hij een zacht gefluit te hooren, door het op- en afgolvende applaus heen. Tegelijkertijd ging er een rilling door de figuur van de danseres, en zonder eenige aarzeling snelde ze het dek over en sprong met een zwaai op de reeling, waar ze staan bleef, neerziende in het donker daarbuiten.

Een seconde stond zij daar, een schitterende gedaante, scherp afgelijnd tegen het donkerblauw van den nacht. En toen, terwijl aan den anderen kant van de gordijnen nog geklapt en geroepen werd, en vóór Gillespie haar bedoeling begreep, was zij weg, en de jonge man hoorde zelfs geen kreet, alleen een doffen plons.

Hij rende het dek over; zijn stem klonk luid, en sneed het applaus af: „Man overboord! Man overboord!”

Er kwamen uitroepen van schrik, snelle voetstappen, maar Gillespie had al gehandeld. Hij alleen had gezien, waar het meisje viel; snel sprong ook hij op de reeling en hij dook neer in het donker van het deinende water.

De jongeman rees naar de oppervlakte en schudde het water uit zijn oogen en ooren. Toen, watertrappend, tuurde hij rond in het donker. En door de stilte hoorde hij, duidelijk, het geluid van riemen, van de landzijde naderend, en al heel dichtbij.

Het vooruitzicht van snelle redding verheugde hem, en op 't zelfde moment zag hij een glimp van Diamond's hoofd, op korten afstand, een donkerder plek in de donkerheid van het wateroppervlak.

Het meisje scheen te zwemmen met een vasten slag, maar Gillespie ging haar onmiddellijk achterna. Hij had geen tijd om te redeneeren, te ontleden: zijn eenige verlangen was, haar te bereiken en te redden. Achter hem, op de Marina, hoorde hij stemmen en korte bevelen, en het kraken van touw, toen een boot werd neergelaten. En vóór hem plonsden de riemen, nog spoediger redding belovend.

Opeens zag hij het hoofd van de danseres en het zog daarachter niet meer, doordat er achter een donker vlak aanschoof. Bijna tegelijk kwam een voorzichtig gefluister over 't water.

„Ben jij 't, Fan?”

„Ja.” Het was de stem van Diamond, die antwoordde.

„Heb je ze?” kwam de heesche, gretige vraag.

„Ja. Vlwg, Joe! 't Water is zoo k... O!”

Er kwam een onderdrukte kreet van de lippen van het meisje, toen zij bemerkte, dat Gillespie vlak bij haar was. De jonge man, handelend volgens den impuls van het oogenblik, greep haar arm, terwijl de man in de boot weer sprak, zacht en mees-terachtig.

„Wat mankeert je? Waar ben je, Fan? Wat doe je?”

„Laat mij los!” zei juffrouw Danish hijgend.

„Laat me los — gauw! Ik ben niet in gevaar. De andere boot zal u oppikken. Vlwg!”

„Ik laat je niet los!” zei Gillespie tusschen zijn tanden. „Ik verdrink liever.”

„Domoor! Begrijp je 't dan niet? Wil je 't niet begrijpen?”

„Maak voort, Fan!” siste de stem boven hen.

„Daar komt de boot aan. Wat is dat? Een man?”

Diamond Danish strekte een blanken, glinsterenden arm uit en greep het dolboord.

„Help me, Joe!” hijgde ze. „Hij... hij... houdt me vast!”

Vloekend boog zich een donkere figuur over den rand van de boot, en er begon een worsteling van kracht tegen kracht. Gillespie zette de tanden op elkaar en hield een stevigen greep aan den slanken arm. „Laat los, vervloekt!” tierde de man, „of ik sla je je hersens in!”

„Nee, niet doen — niet slaan!” drong het scherpe gefluister van Diamond. „Joe, ik wil 't niet hebben! Hij wou mijn leven redden.”

„Wat kan me dat schelen? Laat los! Daar komt die vervloekte boot aan. Laat los, ezel!”

Gillespie hield koppig vast. Hij had het vage gevoel, dat hij vocht voor iets grooters dan het leven van het meisje — voor haar ziel misschien. Van heel dichtbij kwam nu het geluid van rie-

men. Hij moest niet loslaten, wat er ook gebeurde, hij wou niet loslaten.

De man in de boot vloekte wild.

„Als je dan niet anders wilt, ellendige stomeling... Fan, hou je stevig vast.”

Hij ging vlug achteruit; de volgende seconde zag Gillespie hem rechtop in de boot staan, met een opgeheven riem. Een oogwenk maar... toen ging hij naar omlaag, omlaag.

Eerst meende de jonge man werkelijk, dat de moorddadige slag gevallen was, dat hij wegzonk in den dood. Toen rees hij naar de oppervlakte, voelde de koude nachtlucht aan zijn gezicht, en bemerkte, dat hij den arm van het meisje nog stevig vast had. En op kleinen afstand naar landzijde kwam geplas van roeiriemen, dat steeds zwakker werd.

„Hallo! Bent u daar!” Het geroep kwam van zeer nabij.

„Hier!” riep Gillespie, met een laatste wanhopige krachtsinspanning, en hij voelde druppels van opgeheven riemen op zijn gezicht lekken. Vaag zag hij den donkeren omtrek der sloep van de Marina langs komen, hij voelde sterke armen, die hem uit het water hieven, en hoorde den verbaasden uitroep van den tweeden stuurman:

„Allemachtig, Gillespie! Jij ook hier!”

Gillespie zag zich toegejuicht als held, toen hij den volgenden morgen aan dek kwam. Zelfs de statige kapitein ontdooide.

„Je hebt je prachtig gehouden, dokter! Alle dames zijn u dankbaar, en geen wonder — je hebt hun juweelen gered.”

„Jawel meneer,” gaf Gillespie toe, „ik heb hun juweelen gered.”

„Juffrouw Danish zit daarginds, alleen. Zou je er niet naar toe gaan, om je te laten bedanken?”

„Ja meneer,” antwoordde de jonge man, en de glimlach van den kapitein verbreedde zich, toen hij hem langs het dek zag gaan in de richting van het tengere, eenzame figuurtje.

Diamond Danish kwam half overeind, toen Gillespie naderde, en hij zag, dat er over haar zachte schoonheid een wolk van wanhoop en schaamte lag. Zij begon dadelijk te spreken, vlug, koortsachtig, zonder groet of vraag af te wachten.

„Ik kon niet beneden blijven — ik moest weten... U hebt 't hun natuurlijk verteld!” Er lag diepe ellende achter de bitterheid van haar stem.

„Nog niet. Ik wist zelf nog te weinig,” zei de jonge man rustig. „Joe bijvoorbeeld — wie is dat?”

„Een soort neef van me. Hij had 't plan gemaakt, en ik moest hem uit Gibraltar telegrafeeren, dat 't afgesproken was. Ik zou de helft van het geld krijgen — en ik had 't bitter noodig. Engagementen zijn haast niet te krijgen, en — ik had er net een cafeetje bij Ashford voor kunnen koopen, voor vader.”

„O, is die echt?”

„Ja — de stakker!” zei het meisje wat bitter. „Vader is echt; maar een kasteel in Ierland vond ik beter klinken dan een kroegje in Kent, en sir Daniel Danish leek me een mooier naam dan meneer Dubbs. Maar dat is 't eenige verschil. Ik ben toch trotsch op hem.”

„O juist. Ik ben blij, dat uw vader echt is — en u ook. Dan is 't tenminste de moeite waard.” Gillespie sprak nog langzamer dan anders. „Want ik ben niet van plan, iemand iets te vertellen, zie je.”

„Niemand — iets — vertellen?”

„Neen. Waarom zou ik 't doen? Er is niets gebeurd. De juweelen zijn veilig — en mijn vriend Joe ook, denk ik. Maar ik wou nog iets anders weten. Waarom heb je mij gered, en je eigen kans om te ontsnappen er aan gegeven?”

„Ik... ik kon je niet... laten vermoorden door Joe.”

„Dat kon je wel. Maar je hebt 't niet gedaan. En toch zou 't dan veel makkelijker voor je geweest zijn, is 't niet?”

„Neen.” Het woord kwam zacht, bijna zonder adem.

„Dan... krijg je mijn laatste twee vragen. Houd je van me? Wil je met me trouwen? Je kunt ze tegelijk met één woordje beantwoorden Diamond.”

En Diamond antwoordde.

VOGELMARKT IN BUDAPEST

Ook de Hongaarsche hoofdstad heeft, net zooals Antwerpen en andere Vlaamsche steden, haar Vogelenmarkt. Het bijzondere ervan is, dat deze gehouden wordt binnen een officieel kader, n.l. tusschen de muren van het binnenhof van het Budapester-stadhuis. Bij den „koop" gaat het luidruchtig toe en zeker is het dat de Hongaarsche marktlui in dit geval heel wat lettergrepen en volzinnen meer, dan bij ons, tot het publieke adres richten.

Gezicht op de vogelenmarkt te Budapest.

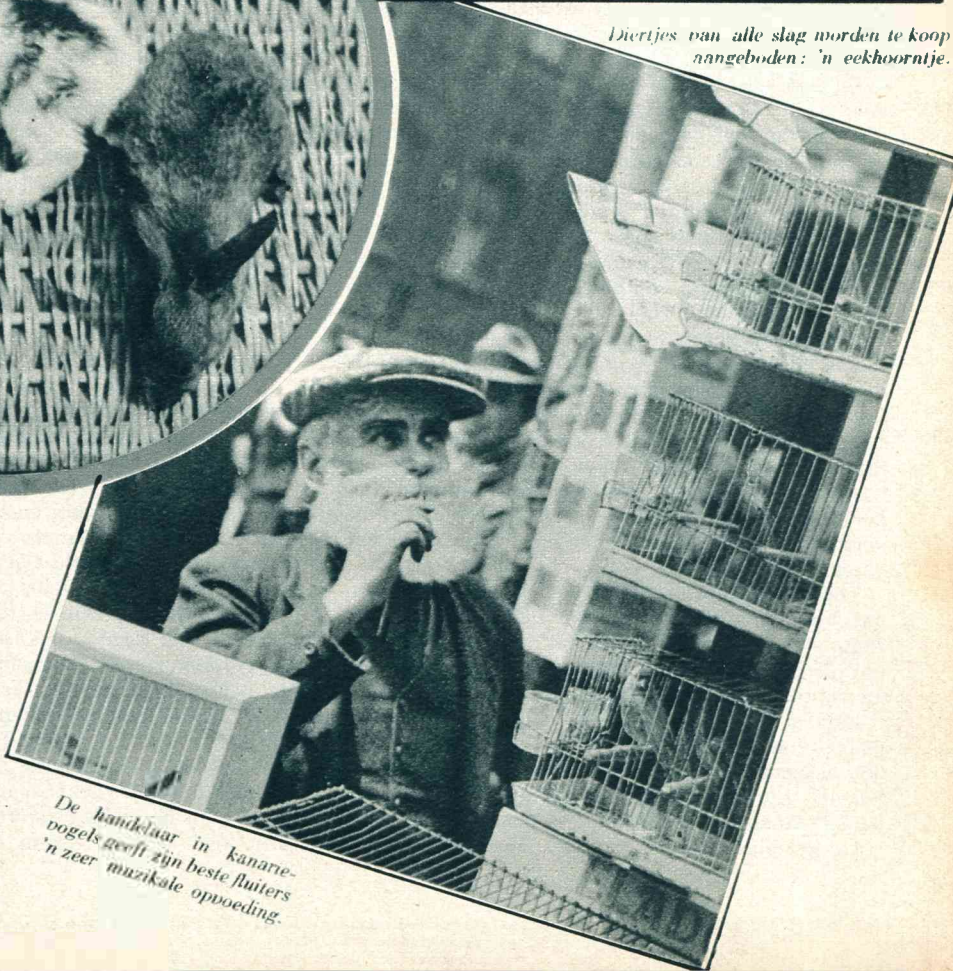
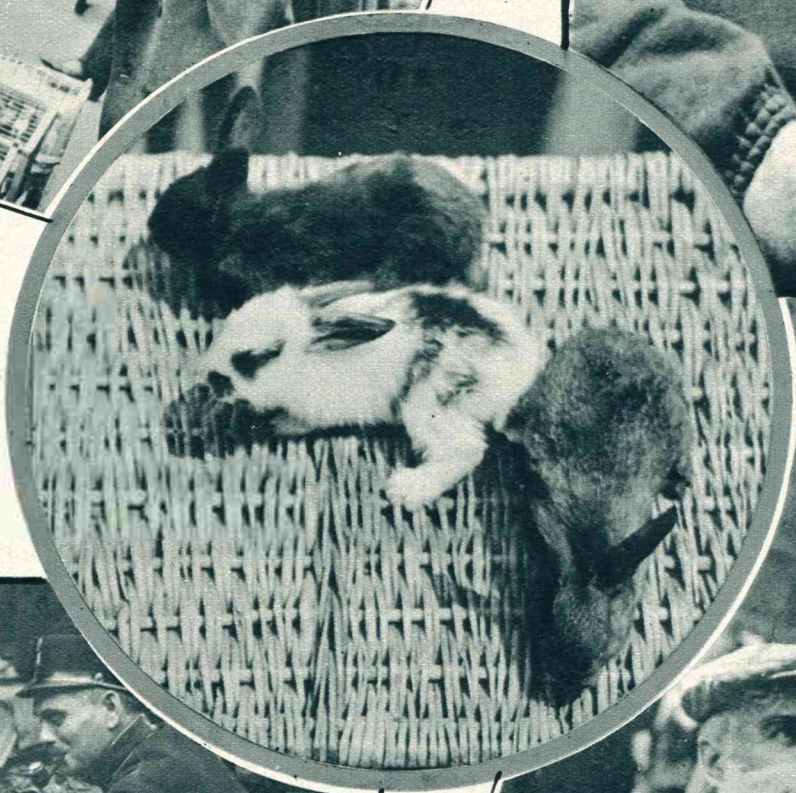
Duivenhandel.

Diertjes van alle slag worden te koop aangeboden: 'n eekhoortje.

De konijntjes voelen zich op „eigen bodem".

Een korf met Belgische marmotjes. Onze postambtenaar schijnt daar wel zin in te hebben.

De handelaar in kanarievogels geeft zijn beste fluiters 'n zeer muzikale opvoeding.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Even later vertrok Martin in een sloep naar den wal, na tevoren zijn passagiers met den grootst mogelijken aandrang te hebben verzocht, onder geen enkele voorwaarde aan land te gaan.

„Ik ben vrij in mijn handelen. Ik wensch wel eens een geheel nieuwe plaats te bezichtigen en ik heb bovendien nog wat boodschappen te doen,” zei Liliás opstandig.

„Ik geloof, dat het verstandiger is, kapitein Sontes te gehoorzamen,” merkte Jennifer op.

„Ik ben aan niemand gehoorzaamheid verschuldigd,” wierp Liliás tegen.

„In elk geval,” zei Bevis rustig, „kun je toch niet aan land gaan. Er gaat geen enkele boot naar den wal.”

Doch in dit opzicht had hij zich in Liliás vergist. Toen de stuurman zich na de lunch bij hen voegde, begrepen zij, dat de hoofdpijn van Liliás slechts voorgewend was geweest. Zij had blijkbaar twee van de onbetrouwbare matrozen omgekocht om haar naar de kade te roeien.

Zij bleef meer dan een uur weg en de overigen waren verheugd, dat zij ten slotte nog vóór Martin terugkeerde. Zij verscheen langs den valreep op het dek met den gewonen uitdageden blik in haar oogen en beladen met pakjes.

„Een akelige kleine stad,” zei zij. „Martin had mij beter van een uitstapje kunnen afhouden door te vertellen hoe vervelend het er is. Overigens heeft hij overdreven, indien hij meende, dat je leven er gevaar liep. Zooals jullie ziet, ben ik niet vermoord, niet beroofd, ik geloof zelfs, dat ik niet eens ben afgezet bij mijn inkoop.”

„Ik denk wel niet, dat Martin Sontes dergelijke mogelijkheden op het oog heeft gehad,” merkte Bevis Probyn kort op. En hij had volkomen gelijk. Toen Martin een half uur later terugkeerde, kwam hij regelrecht op hen toe en zei grinnik:

„Wie van u is aan wal geweest?”

Er heerschte even stilte en toen antwoordde Liliás glimlachend:

„Ik.”

„Ik had het toch verboden.”

„Ik behoor niet tot uw bemanning,” zei zij. „U hebt niets te zeggen over mijn persoonlijke vrijheid, kapitein Sontes.”

„Dus het was alleen uw bedoeling mij uit te dagen,” zei hij onbewogen. „Welnu, Miss Seyler, dank zij dat hebben de autoriteiten thans besloten ons te arresteeren, wanneer wij morgen aan land gaan.”

Geen woord werd gesproken na deze mededeeling en Martin zweeg eveneens geruimen tijd om zijn woorden goed te laten doordringen.

„Doch voor het zoo ver is — vannacht dus — moeten wij er ons op voorbereiden, dat ons de keel wordt afgesneden en het geld wordt medegesleept door het uitvaagsel, dat Fogasta herbergt. Dit zijn de gevolgen van uw uitstapje, Miss Seyler. U zult ongetwijfeld wel trotsch op uzelf zijn.”

„U schijnt geen andere uitdrukkingen te kunnen gebruiken dan die, welke zooveel mogelijk een dramatischen indruk wekken,” zei Liliás met van woede trillende stem. „Is dat alles niet een klein beetje overdreven voor zoo'n onbeduidend uitstapje, om wat inkoop te doen.”

„U hebt twee leden van de bemanning meegenomen naar den wal,” zei Martin Sontes, „ofschoon u, indien u eenige opmerkingsgave aan den dag had gelegd, had kunnen zien, dat ik de minder betrouwbare elementen zooveel mogelijk van contact met eenieder uit de stad heb afgehouden. Die mannen hebben in een wijnhuis aan de kade op u zitten wachten. En daar zij Dago's zijn, sloegen zij aan het praten. Zij hebben het over een Engelsche millionaire gehad, die zich aan boord van den schoener bevond. Zij hebben dien roman over fabelachtige rijkdommen trachten te bewijzen, door tevens te vertellen over de moeite, die Cipriano en Pascobas reeds hebben gedaan om ze

in hun bezit te krijgen. Er is met groote belangstelling naar hen geluisterd. En het nieuws verspreidde zich al spoedig door de stad. Wanneer hebt u dat onschuldige uitstapje ondernomen? Tijdens de lunch. Welnu, tegen drie uur was het reeds als een loopend vuurtje rondgegaan en gedrongen tot in het regeeringsgebouw. En hier was men oververheugd. De leden van dat zeer achtenswaardige college hebben in u een vetten buit gezien, Miss Seyler, en zij hebben onmiddellijk de noodige plannen gemaakt.”

„U spreekt alsof het geheele gouvernement uit een aantal dieven bestaat,” zei Liliás met een ongeloovigen glimlach.

„Het gaat moderner en daardoor doeltreffender,” zei Martin. „Zij zullen ons berooven door middel van al de sluwheden, die de wetten toelaten. Wij worden gearresteerd en onder een of ander voorwendsel vastgehouden — een inbreuk op de immigratie-voorschriften of om wille van den gezondheidstoestand — in elk geval valt het hun niet moeilijk een formeele reden te vinden, waardoor zij ons kunnen vasthouden. Door middel van wettelijke onkosten-rekeningen, stortingen en borgtochten zullen zij eerst zorgen, dat wij van al ons geld af zijn en dan nog trachten te bewerkstelligen, dat vanuit Engeland het een en ander wordt gestuurd om de vrijheid weer te herkrijgen. In die zaken heeft men hier een waar meesterschap bekomen, Miss Seyler.”

„En die aanval vannacht?” vroeg Jennifer.

„Langs de geheele rivier spreekt men over hetgeen door die twee matrozen in dat wijnhuis is oververteld. Ieder onguur element is op de hoogte van die geschiedenis. Zij weten, dat er zich rijkdommen aan boord bevinden en dat door middel van een paar messteken het bezit hiervan wellicht voor hen verzekerd is. En die dieven zullen geen oogenblik aarzelen. Zij kennen het gouvernement en weten wat het van plan is. Daarom willen zij voor zijn en reeds vannacht handelend optreden.”

„Hoe weet u dat alles?” vroeg Jennifer.

„De vrienden, die ik in Fogasta heb opgezocht, worden van dit soort nieuwtjes onmiddellijk op de hoogte gebracht,” antwoordde hij. „Zelfs toen ik nog enkele plannen met hen zat te bespreken, drong het nieuws reeds tot ons door en was ik dus een gewaarschuwd man.”

„Dat is niet erg prettig voor ons,” zei Paul Glen op vriendelijken toon. „En hebt u al gedacht, wat u zult doen, kapitein Sontes?”

De twee mannen zagen elkaar één oogenblik zwijgend aan — Paul met een lichte kleur, doch een vasten blik. Toen glimlachten zij beiden. Zij hadden elkaar begrepen. Paul was over zijn salonmanieren heen; thans was hij bondgenoot geworden.

„Ja, wij zullen ons best doen ze van ons af te houden,” zei Martin en in dat „wij” was ook Paul begrepen. „Daarom heb ik er nogal veel ruchtbaarheid aan gegeven, dat ik van plan ben morgenochtend tegen acht uur aan den wal vast te meren. Het gouvernement — men moet ze daarvoor kennen — zal het daarom niet nodig vinden bijzondere maatregelen te treffen, omdat het morgen om acht uur toch direct beslag op ons kan leggen.”

„Natuurlijk gaan wij morgen niet aan den wal?” merkte Bevis vragend op.

„Wij zullen dan zelfs niet eens meer hier zijn,” glimlachte Martin.

„Maar,” riep Jennifer snel uit, „hoe is het dan met Ronald?”

Er kwam een sombere trek op Martin's gelaat, doch rustig zei hij:

„Ronald Buckingham is niet in Fogasta — gelukkig maar, zooals de zaken er nu voorstaan.”

„Be — bedoel je — dat...” riep Jennifer uit, „dat hem iets is overkomen?”

„O, neen. Hij bevindt zich in goeden welstand, voor zoover mijn vrienden mij konden inlichten. Hij is naar het binnenland overgebracht, dat is

alles. Hij bevindt zich nu in het plaatsje Sensala, dat achter het plateau ligt bij de monding van deze rivier.”

„Kunnen wij hem daar bereiken?”

„Ja, doch er zijn veel moeilijkheden aan verbonden. Wij kunnen nu geen gebruik maken van den postweg — den eenigen begaanbaren weg — omdat er zooveel belangstelling voor ons wordt betoond. Een tocht door de wildernis zal de allergrootste inspanning van ons eischen.”

„Doch kunnen wij hem daar uit de gevangenis krijgen?”

„In zeker opzicht zal het daar nog gemakkelijker vallen, geloof ik. Maar de weg erheen is verschrikkelijk.”

„Slechts zijn bevrijding is van belang,” zei Jennifer.

Martin Sontes knikte. Het had geen nut nu tegen het noodlot te vechten. Hij moest doorzetten, wat het voor hem ook betekende — hoe Jennifer hem aan het einde ook zou haten.

Misschien was Martin Sontes eenigszins teleurgesteld, toen hij hoorde, dat Buckingham — of Felton — in goeden welstand verkeerde. Hij wist eigenlijk niet, wat hij had gehoopt — misschien wel, dat dit wrak was omgekomen in de Zuid-Amerikaansche gevangenis, zooals zooveel voor hem.

Doch de man was niet bezweken. Hij behoorde tot die taaie naturen, die alles kunnen doorstaan, waar eerlijke, oprechte menschen reeds lang zouden zijn ten onder gegaan. Bovendien zat hij thans niet in de gevangenis voor een van die beestachtige feiten, die Martin van hem gewend was en waardoor deze ten slotte nog zou hebben kunnen weigeren aan de bevrijding zijn medewerking te verleen. Martin Sontes had in stilte gehoopt, dat de geschiedenis, die zijn passagiers hem hadden verteld, even valsch was als het karakter van den man. Doch zij was waar. Voor het eerst in zijn leven had Felton een daad verricht, die hem niet als misdadend kon worden aangerekend — hij had zich verzet tegen tirannie, precies zooals Jennifer had verteld. Misschien betekende het, dat hij een ander leven was begonnen. Martin hoopte, dat het zoo mocht zijn, doch zijn hoop was slechts zeer, zeer gering.

Martin vertelde in korte trekken, wat hij ontrent Buckingham had vernomen en hoe de kansen om hem zijn vrijheid te hergeven niet waren verminderd, vooropgezet, dat zij den moeilijken en gevaarlijken tocht er goed zouden kunnen afbrengen.

Een werkelijke gevangenis bestond er in Sensala niet, in elk geval niet een zooals die, waarvan zij de hooge muren in de verte zagen oprijzen. De gevangenisstoestanen in de oude kazerne van Sensala waren veel gunstiger en zij zouden waarschijnlijk in staat zijn, hun man door een gedurfd aanval te bevrijden.

Ook zouden zij, indien zij hem hadden bevrijd, sneller weg kunnen komen door het woud of langs een anderen weg. Zij zouden bijvoorbeeld de Rio d'Oro kunnen afzakken om in de haven San Anjo aan boord van de „Evelyn Hope” te gaan. Op deze manier zouden zij veel gemakkelijker hun doel bereiken, dan wanneer zij de bevrijding in Fogasta moesten verrichten, waar ieder op hen loerde.

„En hoe is dan uw plan om hier vandaan te komen?” vroeg Jennifer.

„Heel eenvoudig. Wij laten ons onder begunstiging van de duisternis met den stroom afdriften. Om ongeveer één uur in den morgen verlaten wij den schoener. Ik heb met mijn vrienden afgesproken, dat mannen met muilezels op een zeker punt op ons zullen wachten; alles zal onder de grootste geheimhouding plaats vinden.”

„En gaan wij allen met u mee?” vroeg Liliás Seyler een weinig uitdagend.

No.10

GRIJPT UW KANS!

GROOTE VERLOTING

ten bate
Tentoonstelling

MOEDER EN KIND

BESTUUR:

PROF. DR. A. H. M. J. VAN ROOY,
Hoogleraar aan de Gemeentelijke
Universiteit te Amsterdam

DR. M. DE HARTOGH,
Lid van den Gemeenteraad van
Amsterdam

DR. JOH. G. SALOMONSON,
Vrouwenarts

DR. F. V. D. ZANDE,
Kinderarts

DR. L. HEIJERMANS,
Directeur van den Gemeentelijken
Geneeskundigen- en Gezondheids-
dienst

A. ANDRIESSE

ROSA MANUS

MEVR. W. C. B. POTHUIS-SMIT,
Lid van de Eerste Kamer der
Staten-Generaal

P. J. M. VERSCHURE,
Lid van Gedeputeerde Staten van
Noord-Holland

PROF. DR. W. VOGELSANG,
Hoogleraar in de Kunstgeschiedenis
aan de Universiteit te Utrecht

Loten overal verkrijgbaar
bij H. H. Debitanten en op
het kantoor der Tentoon-
stelling „Moeder en Kind”:
N. Z. VOORBURGWAL 276
AMSTERDAM C.
Telefoon 30297 en 40287

*U kunt ook eenvoudig
het geld storten op giro-
rekening 43635, met dui-
delijke vermelding van
Uw adres, waarheen Uw
lot of Uw loten franco ge-
zonden moeten worden!*

- *Een landhuis voor een gulden!*
- Een auto voor een gulden!*
- Een ameublement voor een gulden!*
- Een radio, een fiets, een gramfoon,
een gulden!*

Zag Nederland ooit zooiets? NEEN!

Verlangde U er niet altijd naar, in
Uw eigen, ruime villa te trekken?
Hier is Uw kans! Een schitterend
landhuis, ter waarde van f 7000.—,
wacht U voor EEN GULDEN!

Verlangde U er niet altijd naar,
achter het stuur van Uw eigen
wagen door de bocht te snorren?
Hier is Uw kans! Koop nu de kans
op een gloednieuwe Fiat, een
wagen van f 2500.—, voor EEN
GULDEN!

Verlangde Uw vrouw er niet altijd
naar, haar vriendinnen in een nieuw-
gemeubeld huis te ontvangen!
Betaal nu de kans op een rijk,
brillant ameublement van f 800.—
met EEN GULDEN!

Een landhuis, een Fiat, een ame-
ublement — ziedaar drie van de
5000 kansen, die de groote loterij
ten bate van MOEDER EN KIND
U biedt!

WOON straks in Uw eigen villa
voor één gulden!

RIJD straks in Uw eigen auto
voor één gulden!

MEUBEL Uw woning straks
voor één gulden!

Waar is de loterij, die U voor
één gulden

VIJF DUIZEND PRACHTKANSEN

biedt? Die U

OP ELKE TIEN LOTEN EEN PRIJS

presenteert? Is er een andere
loterij, die U naast de drie hoofd-
prijzen tal van super-moderne
radio-installaties, heeren- en dames-
fietsen van vermaard merk, gramo-
foons van eerste fabrikaat, en
ontelbare andere kostbare prijzen
voor één gulden ter beschikking
stelt? Er is er geen. Er was er
nooit een. Wellicht komt een loterij
van zoo grootschen opzet, van zóó
zekeren kans op een prijs, niet
meer terug.

GRIJPT UW KANS!

**HET
WATER
DAT
ONTHAART**

Tob niet langer over
die overvloedige haar-
tjes op Uw gezicht en
armen. Gebruik Eau
Taky. Het neemt deze
haartjes met wortel en
al weg. Binnen drie
minuten. • Eau Taky
laat geen onaange-
name lucht na, want
het is geparfumeerd.
Het tast ook de huid
niet aan. Integen-
deel. Het maakt
haar blank en zacht
als satijn • Wacht
niet langer. Probeer
het vandaag nog.
Gij zult tevreden
zijn •

Eau Taky is overal
verkrijgbaar tegen
den prijs van Fl. 1.25
per flacon.

Hoofdverlegew
Kuypers & C.
Prinsengracht 983.
Amsterdam.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ZOMER IN DE ALPEN

*Een gezicht op
Frütigen-Tellenburg
met op den achter-
grond de Balmhorn-
en Altels-toppen.*

★

*In de heerlijk be-
groeiide omgeving
van Grimmelalp.*

„Het is aan u om te kiezen,” antwoordde Martin rustig. „Ik heb reeds getracht de groote gevaren aan te toonen, die vooral aan den tocht door de wildernis zijn verbonden.”

„Ik ga met je mee,” zei Jennifer.

„En ik mag mij evenmin aan al die gevaren onttrekken,” glimlachte Lillas, terwijl zij Martin Sondes veelbeteekenend aanzag. Zij wist, wat de bevrijding van Ralph Felton in werkelijkheid zou beteekenen... en zij wilde de vreugde, die haar dit zou verschaffen, niet missen.

De avond viel en gelukkig maakten de zware regenwolken, die zich aan den hemel vertoonden, de duisternis nog intenser. Inderdaad kwam een zachte, doch dichte tropische regen hen te hulp, zoodat de lichten langs de kade van Fogasta nog slechts schemerachtig zichtbaar waren. Met het vallen van den avond kwam eveneens de doodsche stilte, die slechts nu en dan werd onderbroken door het gillen der apen in het nabijgelegen woud en door het zachte belgerinkel van een muilezel op de kade.

Tegen half elf stond de bemanning gereed om het anker te lichten en zij wachtten slechts op de orders van Martin Sondes, die zich op het achterdek bevond. Opeens begon deze zachtjes te lachen; hij gaf een bevel aan zijn stuurman en wees onder tusschen naar een rooden gloed, die zich boven het stadje begon af te teekenen.

„Zij geven ons zelf reeds het signaal,” zei hij. „Dat is het teeken, dat wij weldra zullen worden aangevallen.”

„Wat is dat dan?” vroeg Bevis. „Een vreugdevuur?”

„Niet direct,” antwoordde Martin. „Er staat een huis in brand. Heel Fogasta zal samenstromen om zich aan dat schouwspel te verlustigen — te zamen met degenen, die belast zijn een waakzaam oog op ons te houden. Terwijl zij daar allen zich staan te vergapen, komen de dieven op ons af, ten einde ons zonder blikken of blozen af te maken en dan te berooven.”

„Wilt u daarmee zeggen, dat zij met opzet een huis in brand hebben gestoken om de aandacht van hun daad af te leiden?” vroeg Bevis weer.

„Ja, dat is een oude streek van hen, die

steeds weer succes heeft,” antwoordde Martin.

„Het zijn ongetwijfeld handige kerels,” zei Paul. „Doch ik geloof, dat wij al in beweging zijn.”

„Ja, wij drijven reeds met den stroom mee,” zei Martin, „en dat gaat weldra nog vlugger, als onze zeilen den stroom een weinig behulpzaam zijn. De schurken, die onze ligging natuurlijk nauwkeurig hebben bepaald, zullen niet anders denken, of wij zijn zonder een enkel spoor na te laten in de rivier verzonken.”

Zij dreven langzaam met den stroom mee en de passagiers zagen, welk een stuurmanskunst werd vereischt om onder die omstandigheden het schip veilig weg te krijgen. Het duurde niet lang of zij hoorden de booten achter zich. Er waren verschillende vaartuigen en zij voeren blijkbaar heen en weer op de plek, waar de „Evelyn Hope” zich volgens hun meening nog had moeten bevinden. Aan boord hoorde men het zachte roepen van hun stemmen, waarin verwondering en verwarring doorklonken. Zij konden zich de woede en ontstemming van de kerels indenken, nu zij zoo plotseling hun opzet zagen verijdeld.

„In een minuut zullen wij de bocht gepasseerd zijn en de zeilen kunnen hijschen,” fluisterde Martin.

Doch juist op dat oogenblik meende een Dago aan dek, dat het tijd was om hun aanwezigheid kenbaar te maken.

Zij hoorden het aanschrappen van een lucifer. Het was alsof het geluid duizendmaal luider door de stilte weerklonk. Zij wachtten in ademlooze spanning, tot het vlammetje zou opflikkeren en hen zou verraden aan de schurken op de booten, die niets liever wenschten dan alle opvarenden van de „Evelyn Hope” een kopje kleiner te maken. Het kon elk oogenblik geschieden.

Nogmaals kaste de lucifer langs de zijde van een doosje... Nu moest de vlam komen.

Wederom... „Jij ellendeling!” klonk de stem van Paul, zacht doch duidelijk. Bijna onhoorbaar kwam een krachtige vuist tegen zacht vleesch terecht. Een zachte kreun. Toen de plof van een lichaam op het dek. De lucifer was niet aangegaan.

Martin bevond zich reeds naast Paul en boog zich over den kerel heen.

„Knock-out... Goed werk gedaan, Paul,” fluisterde hij. „Schop dien kerel in het vooronder — daar...”

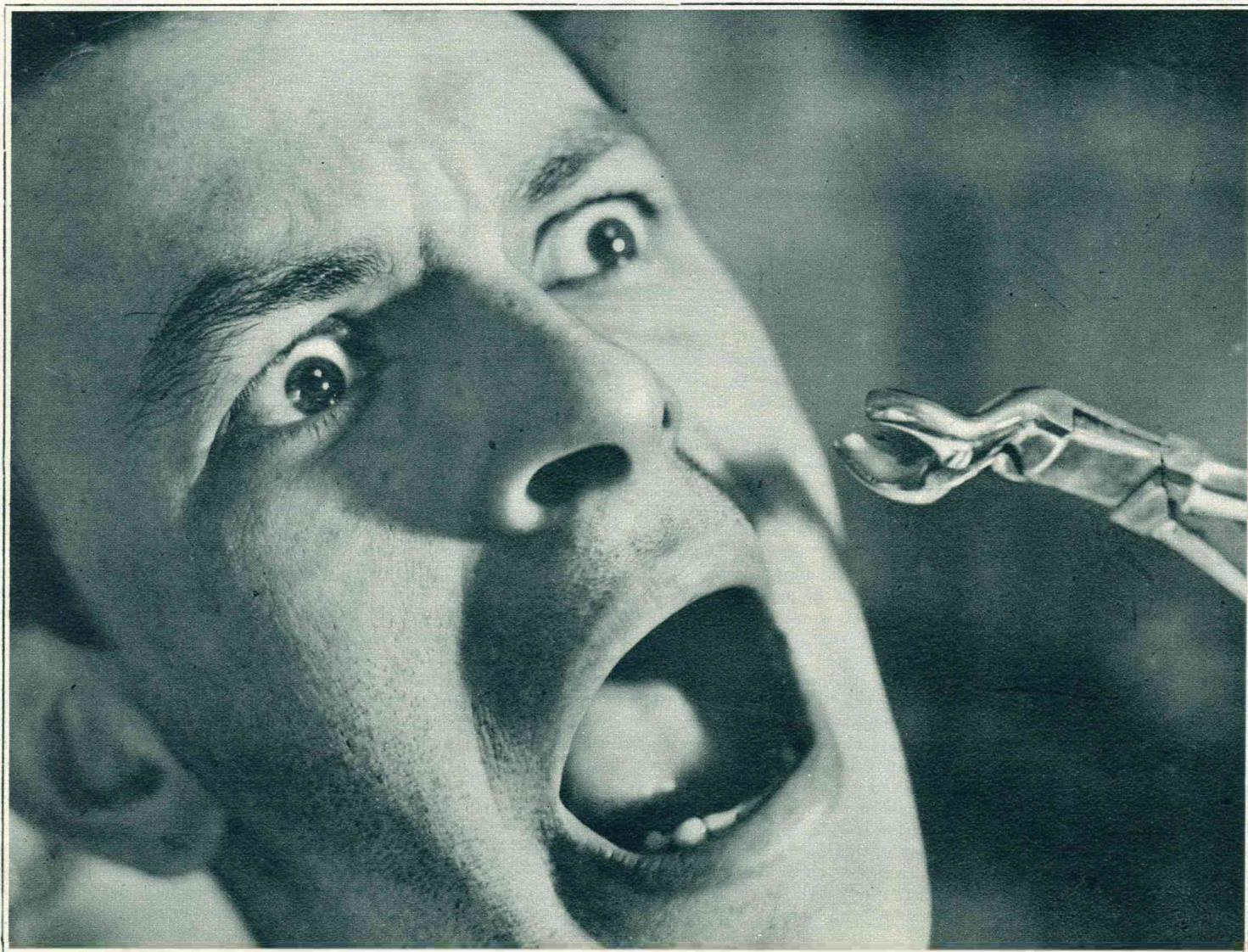
Zonder eenig verder teken van zijn salonbeschaving schopte Paul den bewusteloos geslagen Dago door een luik naar beneden en sloot dit zorgvuldig.

De stemmen achter hen werden reeds minder duidelijk. Zij waren bijna niet meer te hooren. Zij bevonden zich dus reeds in veiligheid... Doch plotseling flitsten er kleine lichtstralen over het water, lichtstralen, afkomstig van electrische zaklantaarns. Deze stralen konden hun gevaarlijk worden... Buiten zichzelf van woede trachtten de Dago's hen te ontdekken door middel van hun lantaarns. De lichtstralen zweefden over het water, naderden angstig-snel het schip, om dan plotseling weer terug te zwaaien. Het waren adembeklemmende momenten... Plotseling was het, of er een zwart gordijn werd neergelaten tusschen het schip en de lichtstralen. Eerst nu waren zij werkelijk in veiligheid. De „Evelyn Hope” was de bocht van de rivier gepasseerd en zodoende aan het oog der roovers onttrokken. Onmiddellijk hierop weerklonk de stem van Sondes, die bevelen gaf om de zeilen te hijschen... Zij waren definitief aan het gevaar ontsnapt.

In minder dan geen tijd waren twee booten gestreken, geladen met alles wat noodig was voor een snelle reis door de wildernis, terwijl bovendien de tassen met goud waren bijgevoegd. Men had ze echter zoo verpakt, dat uiterlijk althans de indruk werd gewekt, als waren het pakken met kleding.

Het geheele gezelschap daalde in de booten af, met Martin aan het hoofd. De stuurman bleef aan boord om het schip onder zijn leiding naar San Anjo te brengen. De riemen werden uitgeslagen en zij voeren in de duisternis van den nacht, waarin de „Evelyn Hope” achterbleef als een naar den vorm onherkenbare diep-zwarte massa. In de eerste boot bevond zich Martin Sondes, die nauwlettend acht gaf op het land en regelmatig enkele seconden lang zijn electrische lantaarn voor zich uit liet schijnen. In de diepste stilte wachtten zij allen het oogenblik af, waarop zij den wal zouden hebben bereikt.

Het eenige geluid was nu en dan het geritsel van kleding en het kabbelen van het water tegen de voorstevens der booten. Plotseling viel de kleine lichtstraal op den wal. Een kleine schok en de eerste boot schuurde langs den oever, weldra gevolgd door de tweede. Touwen werden uitgeworpen en uit elke boot stapte een matroos, om de boot voor wegdrijven te behoeden. Het duurde slechts kort en weldra bevonden zich allen met de bagage aan land. De touwen werden weer losgelaten en de booten verdwenen in de duisternis. Jennifer had nog net de gelegenheid om de „Evelyn Hope” te zien verdwijnen, als een donkere schaduw, die over het water gleed. In de duistere, tropische stilte was het haar, alsof de wereld aan haar voeten was ontzonken.

Wat de tandarts ziet....

XVII. KOSTBARE BUIT.

Zij waren alleen, alleen in de geheimzinnige en dreigende wildernis. Niet langer bezaten zij de bescherming van de zee en van een goed zee-waardig schip. Zij waren alleen en er restte hun slechts dat groote avontuur te ondernemen, dat ofwel den dood ofwel de gevangenis voor hen kon beteekenen. Zij zouden te strijden hebben met machten, waarvan zij de kracht slechts konden gissen. In het vervolg moesten zij op zichzelf steunen en die steun was in hoofdzaak Martin Sondes. Jennifer voelde dat zonder hem alles verloren zou zijn. Met hem — wel, dan was zij er van overtuigd, dat de kans op slagen groot was. Zoo ver was haar vertrouwen in hem thans wel gevorderd. Hij was zó'n merkwaardig mensch, dat zij zich onmogelijk iets kon voorstellen, waarin hij zou mislukken. Zij bewogen zich voort in de duisternis van den nacht, voorafgegaan door de helpers met hun muilezels. De weg was onzegbaar moeilijk en zwaar. Zij moesten klimmen, totdat alle ledematen pijn deden en een ieder doornat was van het transpireeren, door de inspanning die van hen werd gevergd in den snikheeten nacht. Jennifer begon zich juist af te vragen, of het haar wel mogelijk zou zijn den tocht te beëindigen,

toen zij plotseling een frisschen wind langs het ge-laai voelde strijken. De krachtige zeewind was merkbaar en zij wisten, dat zij zich thans op het plateau bevonden, waarlangs de rivier zich om-boog om in de zee uit te monden. Hiér sloegen zij hun kamp op, en zoodra zij zich op den grond hadden neergevlijd, sliepen zij vast, na de vermoeienis, die de klimpartij hun had bezorgd. Den volgenden morgen begon de werkelijke tocht en het toeval wilde, dat deze aanvang onder minder aangename vooruitzichten plaats vond.

Terwijl de helpers de dieren bepakten en ze reeds in het woud dreven, begaf de rest van het gezelschap zich naar den rand van het plateau om een laatsten blik te werpen op de rivier beneden hen. Martin Sondes had gezegd, dat het zoo goed als zeker was, dat zij de „Evelyn Hope” nog zouden zien, omdat de bocht groot was en bovendien langzaam varen een vereischte was. En hij had gelijk. Zij zagen de „Evelyn Hope” als een stukje speelgoed beneden op de rivier.

Doch zij zagen nog een ander stuk speelgoed!

Dit was eveneens een schip, doch het voer stroomopwaarts. Het tuig vertoonde alle teekenen van wanorde en op het middendek was een groote zwarte vlek zichtbaar, die deed veronderstellen, dat daar brand moest zijn geweest. Zij hadden een

... en wat de patiënt ziet.

volle minuut noodig om in dit schip de „Donna Diaba” te herkennen. Martin vertelde, dat daar-over geen twijfel kon bestaan. In plaats van den steven naar Saluce te wenden, was de „Donna” naar Fogasta gekomen voor reparatie. En dit hadden de leiders ongetwijfeld gedaan, omdat zij de hoop koesterden nieuws te vernemen omtrent het gezelschap, dat om zekere redenen zoo-zeer hun aandacht had.

Ten prooi aan de opwindende vluchtelingen, die bemerken, dat bloedhonden hen op het spoor zijn, staarden zij naar beneden. Zij zagen met kloppend hart, hoe de beide vaartuigen elkaar al meer en meer naderden. Zou er iets gebeuren? Zouden de opvarenden van de „Donna” de „Evelyn Hope” aanvallen? Zij moesten wel veronderstellen, dat het gezelschap zich nog aan boord bevond. De schepen bevonden zich op gelijke hoogte. De „Donna” scheen haar gang even te vertragen. Toen zagen zij, dat het schip verder voer. Kalm, zonder dat er een schot werd gelost, vervolgde de „Donna” haar weg naar Fogasta.

Zij bleven naar beneden staren, verwonderd en vurig hopen, dat hierachter niet een of andere list school. Paul zei: „Ik veronderstel, dat zij te veel averij heeft om een gevecht met de „Evelyn” te riskeeren.”

„Dat is mogelijk,” antwoordde Martin, niet geheel overtuigd.

„Denkt u, dat het anders is?” vroeg Liliás. „Waarom hebben zij de „Evelyn Hope” niet aangevallen?”

„Ik weet er niet meer van dan u.”

„Wat denk je dan, dat de reden is?” vroeg nu Jennifer.

„Het schijnt mij toe,” antwoordde hij, „dat zij er van op de hoogte waren, dat wij ons niet meer aan boord bevonden.”

„Doch hoe?” merkte Paul op. „Zij kunnen dat toch onmogelijk hebben gehoord.”

„Ik kan slechts mijn meening geven. Zij hadden moeten aanvallen.... Hoe weten zij het nu? Niets is gemakkelijker dan aan te nemen, dat een of andere bangelijke, onbetrouwbare matroos het nieuws naar het schip heeft toegeschreeuwd, in de hoop op die wijze verschoond te blijven van een messteek.... Maar zelfs al weten zij het, dan zijn zij toch niet op de hoogte van de volledige feiten. Niemand vermoedt, dat wij op weg zijn naar Sensala, zelfs de stuurman niet. Dat hebben wij in elk geval op Cipriano voor.”

Martin had gelijk, doch toen zij van het plateau in de vochtige atmosfeer van het oerwoud geraakten, was het of een onheilspellend gevaar hen bedreigde. De schurken zouden hen vervolgen en dat zou niet minder beteekenen dan een groote kans het leven in te schieten bij den op zich reeds zoo moeizamen tocht door de wildernis. Doch weldra vergaten zij dit alles onder de bijna onoverkomelijke moeilijkheden, die de tocht verder opleverde.

Tochten door de wildernis kunnen gevoeglijk als het zwaarste worden beschouwd, dat men zich maar kan indenken. Deze tocht naar Sensala was niets anders dan een strijd tegen insecten, het banen van een weg over een met dooreenge-strengelde taaie planten en boomwortels begroeiden bodem. Eenige dagen achtereenvolgend zwoegden zij op de muilezels voort in de hitte van een Turksch bad en het sombere licht als van een cel. Wanneer zij een pad vonden, reeds tevoren gebaad door jagers, dan was het slechts zeer smal, zoodat het gezelschap dit slechts achter elkaar kon begaan. Hoog boven hun hoofden welfden zich de zwaar bebladerde takken, waardoor het doorvallen van het zonlicht bijna werd verhinderd en een sombere sfeer werd geschapen.

Nu en dan moesten zij het pad openhakken, omdat, sinds de laatste jager of reiziger was gepasseerd, wederom een weelderige plantengroei op den gebaanden weg was ontstaan. En dit alles ging gepaard met een hevigen strijd tegen allerlei insecten, het nauwlettend achtgeven op roofdieren en vergiftige slangen. Als de avond viel, werd een groote open plek gehakt en werden groote vuren ontstoken, ten einde de dieren der wildernis op een behoorlijken afstand te houden.... En het was immer Martin, die de maatregelen wist te treffen, waardoor hun veiligheid het beste was verzekerd.

(Wordt voortgezet).

Kamergymnastiek des morgens is even belangrijk als het ontbijt. En dan, het belangrijkste voor verdere lichaamsverzorging: Een zorgvuldige bepoedering met

Vasenol

TOILET-POEDER

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek. Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

NAAILES
KNIPLES

Geen verbinding voor langen termijn. Dag- en avondlessen. Voordeel. Vraagt inlichtingen aan

PEREBOOM'S
VAKSCHOOL EN PATRONENHUIS
Rozengracht 236 naast de Brandweer

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

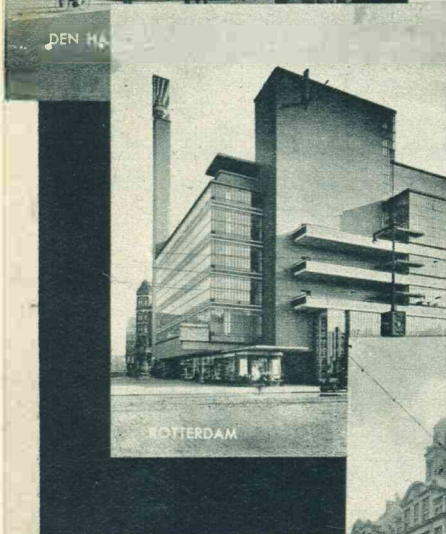

Onze Magaziijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

een plaag voor de zenuwen. Wrigley's kauwen werkt kalmeerend, verhoogt het uithoudingsvermogen en houdt de geest helder. Juist in deze gejaagde tijd heeft men een helder hoofd en een vaste wil noodig om vooruit te komen. Wrigley's bevordert een gezonde eetlust en een goede spijsvertering. Wrigley's verhoogt Uw werklust en houdt Uw lichaam krachtig en gezond.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-5

WRIGLEY

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

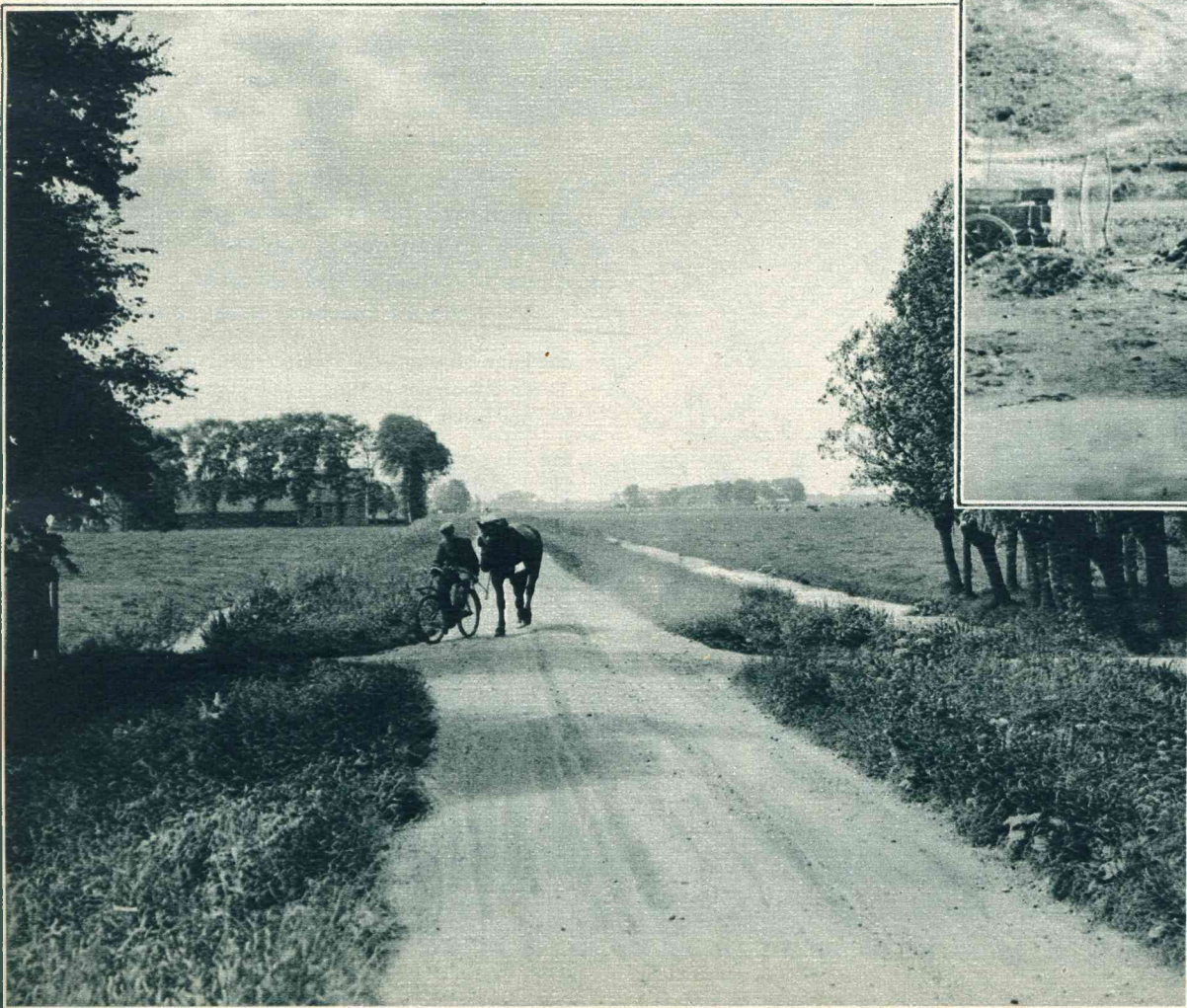

*Gezicht op de Vecht
bij Muiden.*

MOOI NEDERLAND

In de dúnen bij Groet.

*Tusschen de wijde velden
bij Weespercarpel.*

*Zoo gemakkelijk
wordt het haarnasschen
door den schuimbril:*

U kunt nu alles zien en grijpen. U kunt het wasschen geheel gadeslaan. Maar Zwartkop-Shampoo met den schuimbril waarborgt niet alleen een gemakkelijke maar tevens een hygiënische hoofdwassching. Want alleen bij Zwartkop-Shampoo is Haarglans gepakt, het naspoelbad voor de gezondheid der haren. Haarglans maakt het verslachte haar elastisch (adstringeert het) en spoelt de alkali er uit (neutraliseert het) Haarglans maakt de ondulatie houdbaar en geeft het haar gezondheid en een natuurlijken glans.

*Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft
Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.*

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van "De Stad" te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Abonneert U op DE STAD AMSTERDAM

HOOFPDPIJN NA HOOFPDPIJN

Nu er volkomen vrij van.

Een vrouw schrijft ons: „Ik zou iedereen, die aan hoofdpijn lijdt, willen aanraden om Kruschen Salts te nemen. Voordat ik Kruschen gebruikte, was ik bijna nooit zonder hoofdpijn. Maar sinds ik het nu regelmatig neem, heb ik nauwelijks meer hoofdpijn gehad, waar ik uiterst dankbaar voor ben, want hoofdpijn kunnen iemand zich werkelijk ziek doen voelen. Elke morgen voor mijn ontbijt neem ik steeds die kleine dagelijksche dosis Kruschen Salts in een glas warm water, en ik voel me nu uitstekend. Mevr. A. E. D.”

Hoofdpijn kunnen gewoonlijk worden toegeschreven aan een slechten toestand van de maag en aan een gestadige ophooping in het organisme van achtergebleven afvalstoffen, die het bloed vergiftigen en de algehele gezondheidstoestand benadeelen. Verdrrijf deze giften — voorkom dat ze zich ooit weer kunnen vormen — en u zult nooit

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.50 per flacon.
Imp. N. V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C).

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING :
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

*Een aanhouder
wint....!*

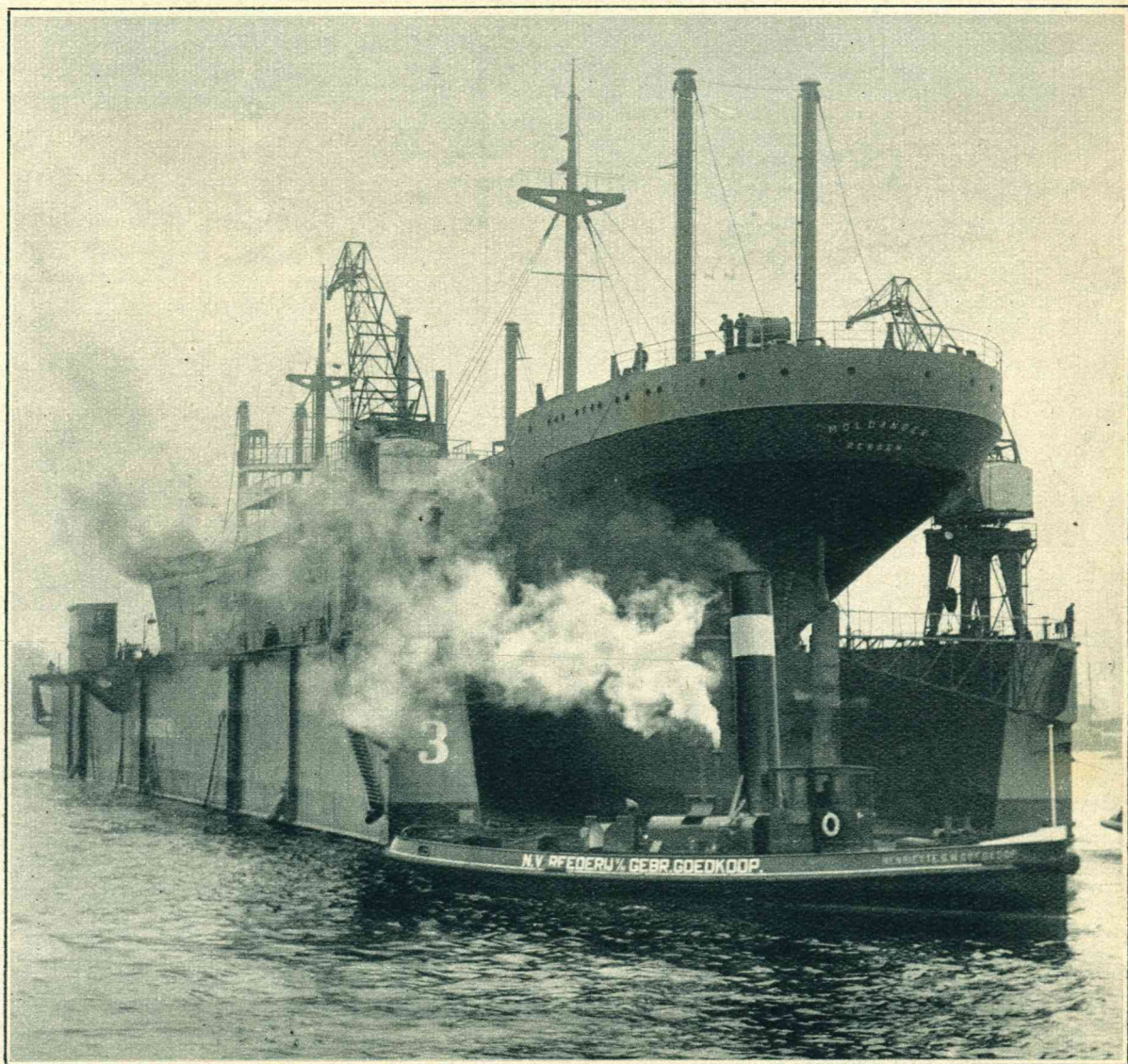
*Geregeld
Adverteeren*

*is....
winnen!*

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorveralking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG
Oosterpark 45, Amsterdam

Met dok en al bracht men vorige week het in aanbouw zijnde schip „Moldanger”, dat bij de Ned. Scheepsbouw Mij. gedeeltelijk door brand werd vernield, van de Amsterdamsche Droogdok Mij. naar bovengenoemde Scheepsbouw Mij. terug.

AVOND AAN HET MEER VAN LUGANO

